

IMMACULATA

2/2006

Č.84

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2006

Březen – Aby plody půstu a obrácení byly v životě a jednání křesťanů viditelné.

Duben – Aby víra v Kristovo zmrtvýchvstání se přičinila k upevnění křesťanských kořenů v Evropě a na celém světě.

Květen – Abychom podpoření přímluvou Královny míru vytrvale směřovali do nebeského království.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěčil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhledala všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

na počátku Bůh stvořil člověka podle svého obrazu jako muže a ženu. V tom jsou skryty dva aspekty lidského bytí. Jednak to, že muž a žena *jsou si rovni*, mají stejnou důstojnost – oba jsou obrazem Božím, a jednak to, že *nejsou stejní* – byli stvořeni různě v těle i v duši, aby se navzájem doplňovali a pomáhali si. Božím záměrem bylo, aby muž a žena jako rovnocenní partneři sdíleli svou různost především v rodině. Čím by byl svět bez tohoto rozdílu mezi mužem a ženou? Čím by byl svět bez rodiny?

Proti důstojnosti člověka bylo napácháno v dějinách mnoho hříchů. Vzpomeňme na diskriminaci rasy, barvy pleti, řeči, společenského postavení, náboženského vyznání nebo pohlaví. Je dobře, že mezi lidmi existuje velká snaha o jejich odstranění.

Bohužel člověk, který nemá na mysli původní stvořitelství záměr, upadá do extrémů. Ve jménu rovnosti chce odstranit všechny rozdíly mezi lidmi, i ty které vyplývají z jejich přirozenosti, a tak znova páchá křivdu na sobě samém.

Milí čtenáři, křivda na člověku je páchána i v našem státě. Jednou z nich je schválení zákona o registrovaném partnerství, která je, řečeno slovy pana prezidenta, porážkou všech nás, kteří věříme, že rodina je v naší společnosti základní, jedinečná a bezkonkurenční.

Je doba postní, je také doba milosti. Svými obětmi, modlitbami a životem vyprošujeme našemu národu milost obrácení k Bohu, a tím i k univerzálním hodnotám, které do nás vložil.

br. Bohdan

KŘÍŽOVÁ CESTA (úryvky)

Paul Claudel

4. zastavení

Ó matky, které jste první a jedině svoje dítě umíratí zřely,
vzpomeňte na onu poslední noc, kdy nad sténajícím tvorečkem jste bděly,
na vodu, teploměr a led, jež se musí dávat,
a na smrt, jež blíží se zvolna a již už nelze nepoznávat.

Dejte mu ubohé střevíčky a prádlo mu převlechte lehce a jemně.

Někdo mi je chce vzít a položit je do černé země.

Sbohem, mé dobré děťátko! Sbohem, ó tělo, jež dožrálo ve mně!

Čtvrté zastavení je Maria, jež přijala vše a ničeho se nepoleká.

Hle, jak na rohu ulice na Poklad vši chudoby čeká.

Její oči nemají slz, její ústa nemají slin.

Neříká slova, však hledí, jak přichází Ježíš, její Syn.

Přijímá. Přijímá ještě jednou to, co se chystá.

Výkřik přísně potlačila tato hrud' pevná a jistá,

neříká ani slova a hledí na Ježíše Krista.

Církev hledí na Spasitele, a Matka hledí na Syna.

Její duše proniká k němu jak výkřik umírajícího vojína!

Stojí zpříma před Bohem a ve své duši čísti mu dává,

není v ní nic, co se vzpírá anebo nepoddává,

celým svým probodnutým srdcem svolila a souhlasila.

A jako tam byl sám Bůh, tak tam i ona byla.

Přijala všechno a ani jediného slova nedí.

Na Syna, jež počala, a na Světce všech Světců hledí.

13. zastavení

Zde končí Utrpení, však Soucítění i nadále trvá.

Kristus už není na Kříži, je u Marie, jež přijala ho prvá:

Jako ho přijala slíbeného, tak ho i dokonaného přijímá zpátky.

Kristus, jenž trpěl před očima všech, teď skryt je zas na lůně Matky.

Církev starost o miláčka na sebe vzala co nejdražší statky.

Co je od Boha i co je od matky, i co člověk učiní,

vše to je pod jejím pláštěm navždy s ní.

Ona ho vzala, vidí, dotýká se, modlí se, pláče, žasne,

ona je šátek a hrobka a nádoba masti slastné,

ona je kněz a oltář a obinadlo a myrhy džbánek.

Zde končí Kříž a začíná Svatostánek.

Ze života sv. Františka z Assisi

Již několik měsíců prodléval František v údolí reatinském a přesto nebylo znát ani toho nejmenšího obratu k lepšímu, naopak lékař se tvářil stále starostlivěji. Začal ztrácet veškerou naději na uzdravení, ano, netajil se tím, že bude-li nemoc takto postupovat jako dosud, že František úplně oslepe.

Soudíme-li ze zpráv jeho druhů, že si František přinesl nemoc z východních krajín, hlavně když navštívil Egypt, můžeme se domnívat, že to byla oční nemoc u lidí známá pod jménem „egyptská nemoc“ (lékařsky „trachom“), která se ve východních zemích často vyskytuje. Je to velmi těžká nemoc a při nedostatečném ošetřování nebezpečná. František si svého očního neudu zpočátku nevšiml, potom už bylo příliš pozdě. Nemoc se tak rozšířila, že se ji už nedalo vyléčit, a ještě více ji zhoršovaly slzy, které František stále proléval. Byla to zvláštní milost, kterou mu Bůh udělil. Když se jej bratři ptali, proč pláče, odpovídal, že oplakává hříchy své mladosti. Tím nám dal krásný příklad, že ti, kteří pracují na svém zdokonalení, se mají denně očisťovat slzami pokání, poněvadž člověk, dokud má křehké tělo, nikdy nemůže být bez poklesku a následovat nejnevinějšího Beránka. Svätý Augustin je téhož názoru, když tvrdí, že věřící i služebníci církve, třeba by žili sebezbožněji, musí se mít na pozoru, aby z tohoto světa neodešli bez lítosti. František sám četl na smrtelné posteli Davidovy kající žalmy s takovou lítostí, že při tom proléval hořké slzy, jimiž smazával i ty nepatrné chyby, jichž se i spravedlivý dopouští. Lékař mu kladl na srdce, aby se pláče co nejvíce vyvaroval, jestliže nechce úplně ztratit zrak. František mu odpovídal: „Milý bratře, myslíš, že smíme z lásky k tělesnému zraku, který máme společný s mouhami, zapomínat na Boha, na hříchy a chyby, jimiž Boha urážíme?“ Jak říká sv. Bonaventura, raději chtěl oslepnout, než jenom na okamžik se zbavit něžné a vroucí zbožnosti, která přivádí slzy, jimiž se vnitřní oko čistí a stává se schopným vidět nekonečně čistého Boha.

Když bylo patrné, že všechny mírnější prostředky nepomáhají, radil lékař světci, aby se nechal operovat. V této době spočívala operace v tom, že mu mělo být přiloženo rozžhavené železo ke spánkům a pak taženo šikmo přes spánky k dolnímu boltci ucha. Byla to velmi bolestivá operace, František i tentokrát byl ochoten se jí podrobit, jen si přál, aby se o tom dozvěděl bratr Eliáš a aby se počkalo s jejím provedením, až přijde. Když se však Eliáš kvůli nahromaděné práci se nemohl dostavit, bylo přikročeno k bolestivému výkonu. Světec se mu podrobil z lásky k milovanému Spasiteli, jenž trpěl za nás mnohem více, ano snášel ty největší bolesti. Pokojně se díval na všechny přípravy k operaci.

Viděl, jak lékař dává do ohně železný nástroj a jak jej bere z ohně rozžhavený do běla. Při pohledu na rozžhavený nástroj, kterým zanedlouho budou jeho spánky popáleny, zachvěl se František hrůzou. Aby ji přemohl, začal rozmlouvat s ohněm, jako by byl živou bytostí. „Milý bratře,“ mluvil k němu, „Nejvyšší ti dal velikou krásu a učinil tě velice užitečným. Prosím, zacházej se mnou milosrdně, prosím tě pro mocného Boha, jenž tě stvořil. Zmíri svou horkost tak, abych tě mohl snést.“ To řekl, udělal nad rozžhaveným nástrojem znamení svätého kříže a pak nachýlil bez bázně hlavu, aby lékař na ni mohl přiložit hrozný nástroj.

Bratři, když viděli, co se bude dít, nebyli schopni se dívat na hrozná divadla a utekli ven. Jen lékař tu zůstal. Ten rychle táhl rozžhaveným železem od spánků k uchu. Syčící zarývalo se železo do kůže na hlavě, zanechávalo za sebou hroznou spáleninu. Svätý trpěl se ani nepohnul, nedával na sobě znát ani nejmenší bolesti, až se tomu lékař divil.

Když bylo vše hotovo, vstoupili bázliví bratři do světnice. Světec se usmíval a volal na ně s jemnou výčitkou: „Velebte, bratři, Nejvyššího, neboť vás ujišťuji, že jsem necítil ani žár ohně a vůbec žádnou bolest. Bázlivci, pročpak jste utekli pryč? Což myslíte, že nemohl ten, jenž ochránil tři mládence v ohnivě peci, zmírnit také žár mého bratra ohně?“

Obrácen k lékaři pokračoval: „Domníváš-li se přáteli, že by bylo dobře, ještě jednou použít žhavé železo, učiní tak bez bázně.“ Když lékař viděl jeho chladnokrevnost, byl plný úžasu, ačkoliv už podobných operací vykonal více. Poznal v tom zázrak a netajil se tím před přítomnými bratry.

Přestože při bolestné operaci necítil František žádné bolesti, při dalších opakovaných pokusech, zakoušel velké bolesti. Na radu jiného lékaře si nechal žhavým železem propálit oba ušní boltce, ale nic nepomáhalo, zvětšovalo to jen jeho bolesti. Konečně po mnoha marných pokusech se mu poněkud ulevilo. Za zvolna se probouzejícího jara r. 1226 mu lékaři doporučili, že by bylo nejlepší se poradit s lékaři v Sieně. Když se František dozvěděl, kam má znovu odejít, sklopil pokorně hlavu. Byl připraven na všechno. Jakmile byly cesty schůdnější, vydal se s několika bratřími

a reatinským lékařem na cestu, částečně pěšky, částečně na krotkém mezkou.

Na této cestě, když šli po rovině mezi Campiglio a St. Quirico, se před nimi znenadání objevily tři chudé ženy, které si vzhledem, stářím i zevnějškem byly podobné. Když viděly Františka pozdravily jej slovy: „Buď nám vítána, paní chudobo!“ Po těchto slovech se světec velmi zaradoval, že se svatě chudobě dostává takové cti. Pozoroval chudobu žen, rád by jim dal nějakou almužnu, ale sám neměl nic. Přesto nechtěl ženy propustit s prázdnou, prosil lékaře po jeho boku, aby jim dal on nějaký dárek. Ten každou ženu obdaroval jedním penízem. Když ušli kousek cesty, ohlédlí se po ženách, kterou cestou se daly, ale nebylo po nich na širé rovině ani stopy.

Když se svatý serafický učitel zmiňuje o této události, říká, že bratři blíže uvažující o nápadné

foto: Scott McIntyre

podobnosti žen, o jejich neobyčejném pozdravu a náhlém zmizení, dospěli k názoru, že tím zjevním jim bylo naznačeno nějaké vznešené tajemství, týkající se jejich milého Patriarchy. Tento jejich úsudek byl zcela správný. Neboť třemi ženami byly znázorněny tři ctnosti, jimiž se František skvěl. Byly to: čistota, poslušnost a chudoba, kterou nazýval matkou, svou nevěstou nebo paní.

Při cestě do Sieny se světec zastavil v malém městečku zvaném Bagnoregio, jež leží mezi jezerem bolsenským a tokem řeky Tibery. Dlouhá cesta jej velmi unavila, a proto se rozhodl, že si trochu odpočine. Jak z následujícího uvidíme, sám Všemohoucí vedl jeho kroky do tohoto městečka, aby tady prostřednictvím svého věrného služebníka Františka vykonal zázrak, známý každému ctiteli církevního učitele sv. Bonaventury.

V městečku žili v té době zbožní manželé, Jan z Fianza a Maria Ritella, ze vznešeného rodu. Svou zbožností a štědrostí byli u lidu ve velké vážnosti. Manželům Bůh daroval roku 1221 krásného chlapce, jemuž při svatém křtu dali jméno Jan. Šťastní rodiče se těšili z tohoto pokladu darovaného jim nebem a opatrovali ho jako oko v hlavě. Brzo začalo hrozit nebezpečí, že budou svého pokladu zbaveni. Jejich chlouba a potěšení, milované dítě Jan, těžce onemocnělo. Lékaři se již vzdali veškeré naděje na jeho uzdravení. Dovedeme si představit zármutek ubohých rodičů. Rádi by byli obětovali vše, jen aby jim milované dítě bylo zachováno, ale zdálo se, že tentokrát je veškerá jejich naděje marná. Ubohá matka často se slzami v očích prosila Boha a Jeho svatou Matku, aby jí darované dítě zachránil.

V tuto dobu právě dorazil František do městečka. Zarmoucená matka, jež tolik slyšela o jeho svatosti, hned k němu s nemocným dítětem spěchala, aby mu u Boha vyprosila zdraví, a slíbila

mu, že uzdraví-li se, obětuje ho jeho řádu. Když viděl slzy zarmoucené matky, cítil s ní světec soustrast. S radostí slíbil, že se za dítě bude modlit. Hned si klekl a vykonal za ně vroucí modlitbu, při níž mu Bůh zjevil, že dítě, o jehož uzdravení prosí, bude k veliké ozdobě svaté církve a k prospěchu jeho řádu, do něhož jednou vstoupí. Plný radosti vstal a vzal dítě na lokty jako druhý Simeon a se zalíbením se na ně díval. Viděl jeho krásnou tvářičku a začal o něm užaslé matce proklovat velké věci. Měl na paměti, co mu bylo od Boha zjeveno, jako by byl již dávno nalezený poklad, zvolal: „O, buona ventura“ (tím chtěl říci: „Ó, jaké to štěstí pro můj řád a celou církev svatou“). Od této chvíle bylo dítě zdravé. Šťastní rodiče jej na památku tohoto zármutku stále nazývali Bonaventura. Toto jméno měl jako mladík, když vstoupil v sedmnácti letech do řádu sv. Františka. To jméno nosil jako kardinál-biskup albánský, to jméno nosil ten, jehož dnes uctíváme jako velikého muže, ozdobu serafinského řádu a podporu svaté církve, jako světece. Za svatého byl prohlášen 14. dubna r. 1482 papežem Sixtem IV.. Roku 1588 mu byla od papeže Sixta V. prokázána také čest jako sv. Tomáši Akvinskému, že byl zařazen do seznamu učitelů církve.

František a Bonaventura, jak slavně znějí tato jména v serafickém řádu! První byl zakladatelem tří kajících řádů, druhý jejich obnovitelem a druhým otcem. První byl obnovitelem církevního života, druhý světlem svaté církve. Oba září nesmrtelnou duší na neviditelném nebi svatých a Božích vyvolených. Jedna z těchto hvězd v době našeho vyprávění teprve vycházela, druhá však dokonávala vyměřenou dráhu a klonila se již k západu.

Podle knihy Svatý František Serafický od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

ŘÁD BRATŘÍ MINORITŮ PŘIJÍMÁ NOVÉ KANDIDÁTY

Informace:

P. Josef Goryl, Minoritská 1, 602 00 Brno, Tel.: 542 215 600

e-mail: provincialat@minorite.cz

Generální audience Benedikta XVI. (15.2.2006)

Pán dějin stojí po boku těch posledních

Dospěli jsme už do konečného přístavu dlouhého putování, jež začal před léty můj milovaný předchůdce, nezapomenutelný papež Jan Pavel II.. Chtěl projít ve svých katechezích celou sekvencí žalmů a chvalozpěvů, jež vytvářejí základní tkáň modlitby liturgie chval a nešpor. Když jsme tedy došli na konec tohoto putování textem, podobného cestě zahradou rozkvetlou chválou, vzýváním, modlitbou a kontemplací, ponechejme nyní prostor pro kantikum, které ideálně pečeti každé slavení nešpor, Magnifikat (Lk 1,46-55).

Je to zpěv, který odhaluje jako filigrán spirituální biblických *anawim*, neboli oněch věřících, kteří uznávali, že jsou „chudí“ nejen v odmítání jakéhokoliv zbožňování bohatství a moci, nýbrž také v hluboké pokoře srdce, zbaveného pokušení pýchy, otevřeného pro vpád spásonosné Boží milosti. Vždyť celé Magnificat je poznamenáno touto „pokorou“, řecky *tapeinosis*, která označuje situaci konkrétní pokory a chudoby.

První díl mariánského chvalozpěvu (srov. Lk 1,46-50) je jakýsi hlas sólisty, který se nese k nebi, aby dospěl k Pánu. Je totiž třeba si všimnout, že zaznívá stále první osoba: „Má duše... můj duch... v mém spasiteli... mě budou blahoslovit... že mi učinil veliké věci.“ Duši modlitby tedy je oslava Boží milosti, která vpadla do srdce a do existence Marie a učinila ji Matkou Páně.

Takže vnitřní struktura jejího modlitebního zpěvu je chvála, díkuvzdání, vděčná radost. Ale toto osobní svědectví není osamělé, intimní, protože Panna Maria si je vědoma, že má splnit poslání pro lidstvo a její životní osud zapadá do nitra dějin spásy: „a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí“ (v. 50).

Petr našich dnů

A v tomto bodu se začne rozvíjet druhý díl, básnický a duchovní díl Magnificat (srov. vv. 51-55). Má více sborový ráz, jako by se k Mariinu hlasu přidalo celé společenství věřících, kteří oslavují překvapivá rozhodnutí Boha. V řeckém originálu Lukášova evangelia máme sedm sloves v aoristu, která označují stejný počet akcí, jež Pán stále koná v dějinách: „Mocně zasáhl... rozptýlil pyšné... mocně sesadil z trůnu... ponížené povýšil... hladově nasycil dobrými věcmi... bohaté propustil s prázdnou... ujal se Izraele.“

V tomto sedmislabičném verši Božích děl je zřejmý „styl“, jímž Pán dějin inspiruje své jednání: staví se po boku těch posledních. Jeho plán je často skrytý pod pozemskou clonou lidských událostí, které ukazují, jak vítězí „pyšní, mocní a bohatí“. A přesto jeho tajná síla směřuje k tomu, aby se nakonec projevila, aby ukázala, kdo jsou ti praví vyvolení Boha: „ti, kdo se ho bojí“, věrní jeho slovu; „pokorní, hladoví, Izrael jeho služebník“ neboli společenství Božího lidu, které jako Maria tvoří ti, jež jsou „chudí“, čistí, prostého srdce.

A toto „malé stáde“ je vyzýváno, aby se nebálo Otce, kterému se zalíbilo dát mu své království (srov. Lk 12,32).

Přijměme tedy vybidnutí, s nímž se k nám obrací sv. Ambrož ve svém komentáři textu Magnificat: Ať je v každém Mariina duše, aby velebila Pána, ať je v každém Mariin duch, aby jásal v Bohu; je-li podle těla pouze jedna Kristova matka, podle víry všechny duše plodí Krista; každá totiž přijímá do

sebe Boží Slovo... Mariina duše velebí Pána a její duch jása v Bohu, protože zasvěcená duší i duchem Otci a Synu, adoruje se zbožnou láskou jediného Boha, od něhož všechno pochází, a jediného Pána, díky němuž existují všechny věci“ (*Esposizione del Vangelo secondo Luca, 2, 26-27: AEMO, XI, Milano-Roma 1978. str. 169*).

přeložil J. Kolářek, SJ
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

V určeném okamžiku dějin Druhá Božská Osoba přišla na svět v podobě člověka. Když hovoříme o této události většinou máme na mysli Vánoce, které slavíme 25. prosince. Avšak lidský život se začíná o devět měsíců dřív. Kristus, jako pravý člověk, byl podřízen i této skutečnosti. A tak není obtížné spočítat, že oslava prvních okamžiků lidského života vtěleného Božího Syna vychází na 25. března. Tento den se v liturgii jmenuje Zvěstování Páně.

Ona řekla „ano“

Z evangelia podle Lukáše dobře známe, jak zvěstování proběhlo. K Marii přichází archanděl Gabriel. Oznamuje jí Boží plán o příchodu Spasitele na svět skrze její mateřství. Maria hovoří s Božím poslem a poukazuje na obtížnost skloubit její panenský stav s návrhem mateřství. Když se dovídá, že se vše uskuteční mocí Ducha Svatého, vyslovuje svůj svobodný souhlas.

Boží působení v dějinách spásy se neděje pošlapáním lidské svobody. Bůh jedná s Marií jako se svobodnou bytostí. Uskutečňování spasitelného Vtělení nastalo až po jejím souhlasu. Maria svůj souhlas vyjadřuje slovy: „Jsem služebnice Páně“, které též nazýváme Mariiným

Zvěstování, Francesco Albani, Poustevna v Petrohradě

fiat. Tato slova jsou projevem její svobody a vědomého souhlasu s Vtělením a celým tajemstvím spásy. Teologové dokonce tvrdí, že Maria vyjádřila svůj souhlas jménem celé lidské přirozenosti. Věřoucí konstituce o církvi o tom hovoří: „*Otec milosrdenství však chtěl, aby Vtělení předcházelo souhlas předurčené matky, aby tak jako kdysi žena přispěla ke smrti, žena přispěla i k životu.*“ (LG 55).

Emmanuel – Bůh s námi

Spasitel vstupuje na scénu lidských dějin. Je ještě malinký, mikroskopický, nesený pod srdcem Matky, ale už je. Můžeme říci, že Mariin souhlas, přijetí Božího návrhu, přijetí Božího Slova stojí na začátku velkých Božích skutků a Maria je s nimi spojena celou svou bytostí. Spolu s jejím souhlasem se Slovo stalo člověkem.

Naše každodenní fiat

Je dobré si všimnout, že Maria dává svůj souhlas bez podmínek. Nerozuměla plně Božím plánům, ale přijala je v důvěře v Boha. A v tom ji máme napodobovat i my.

V modlitbě *Otče náš* vyslovujeme souhlas s Boží vůlí: „Buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi.“ S těmito slovy korespondují Mariina slova při zvěstování: „Ať se mi stane podle slova tvého.“ Avšak abychom mohli plnit Boží vůli, je třeba ji nejprve poznat.

Maria je vzorem naslouchání Božímu slovu, vnitřního citu pro jeho obsah a rozhodné odpovědi na ně. Ona se nejen seznamuje s Božím poselstvím, ale především žije jeho obsahem každý den. Její *fiat* při zvěstování je vyjádřením připravenosti dokonale splnit Boží vůli. Pro tuto svou odpověď si plně zaslouží Ježíšovou pochvalu: „Blahoslavení ti, kdo slyší Boží slovo a zachovávají ho.“ (srv. Lk 11,28)

Ne vždy Božímu slovu rozumíme, a proto Ježíš nařídil svým apoštolům, aby je vysvětlovali. Dnes je pro nás autoritativně vysvětlují biskupové se Svatým otcem v čele.

Mnozí křesťané však nechťejí plně přijmout nauku obsaženou v Božím zjevení. Nesouhlasí s učením církve a zpochybňují jak pravdy doktrinní, tak pravdy týkající se mravních zásad. Nicméně Boží zjevení se nedá dělit, buď je přijmeme celé nebo vůbec.

Dívejme se na Marii, jak přijímá Boží slovo, a učme se od ní, jak máme na ně správně odpovídat – říkat Bohu neustále *fiat*.

RN

CO JE TO VTĚLENÍ?

K základním pravdám křesťanské víry patří to, že Boží Syn se pro spásu lidí stal pravým člověkem tím, že z Nejsvětější Panny Marie přijal lidskou přirozenost. Tuto událost, přesaňující naše chápání, nazýváme *tajemstvím Vtělení*.

BŮH NEBO ČLOVĚK?

Bůh se v Ježíši stal plně člověkem – jedním z nás, a zároveň neprestal být Bohem. Říkáme, že Ježíš je pravým Bohem a pravým člověkem. Ježíš žil jako člověk, lidským intelektem přemýšlel, lidským srdcem miloval, lidským jazykem hovořil, v lidském těle trpěl. Byl podobný lidem ve všem, kromě hříchu.

CO JE TO FIAT?

Fiat je první slovo z biblické věty (latinské): „*fiat mihi secundum verbum tuum*“, což překládáme do češtiny „ať se mi stane podle slova tvého“. Tuto větu vyslovila Maria při zvěstování, čímž vyjádřila svůj souhlas na Boží dotaz ohledně jejího mateřství.

Mnohem dříve podobné *fiat* muselo vyslovit svému Otci věčné Slovo, které přicházelo na svět. Kristus nás spasil svou poslušností Otcí. Podstatou Ježíšova vykupitelského díla je plnění vůle Otce.

USKUTEČNILO BY SE VTĚLENÍ, POKUD BY MARIA NESOUHLASILA?

Služebník Boží Jan Pavel II. ve svém učení podmínil Vtělení Mariiným souhlasem. Bez Mariina „ano“ by se Ježíš nevtělil, nenarodil by se, nemohl by se narodit. Její *fiat* bylo nezbytné a nutné. Maria svým „ať se mi stane“ rozhodla o Vtělení.

MATKA BOŽÍ NEBO MATKA ČLOVĚKA?

Maria je opravdu „Matka Boží“, protože je matkou vtěleného věčného Božího Syna, který je sám Bohem. (KKC 509).

POŽEHNANÝ, KDO PŘICHÁZÍ VE JMÉNU PÁNĚ

*Svatý otec oslaví v dubnu své 79. narozeniny
a také první rok svého působení na papežském stolci.*

„Moji sourozenci mi vyprávěli, že bylo velmi chladno, přesto bylo 16. dubna,“ říká Josef Ratzinger o svém narození v r. 1927 v hornobavorském Marktlu na Innu. Člověk podle J. Ratzingera přichází na svět plný otázek, ale vzpomínka na Boha je v něm jakoby vyryta a je třeba ji jen probudit. Do světa víry ho uvedli jeho rodiče, Josef a Marie. Otec byl jako přísně praktikující katolík přesvědčeným odpůrcem nacistů, také svoje děti držel daleko od „hnědých svůdců“. Jako policejní úředník se dal dokonce penzionovat, aby se režimu vyhnul. Přesto se krátce před koncem války jméno Josefa Ratzingera najednou našlo na seznamu Hitlerjugend, protože tam byl nahlášen ze semináře. Jelikož se on i jeho sourozenci zdráhali chodit na jejich akce, neměli žádné úlevy na školném. „Muselo se tedy velice šetřit,“ říká později J. Ratzinger.

V r. 1951 byl vysvěcen na kněze, v 26 letech byl už docentem pro dogmatiku a fundamentální teologii ve Freisingu. Během Druhého vatikánského koncilu (1962-1965) působil jako teologický poradce kolínského kardinála Josefa Fringse. Následně jako profesor učil postupně v Bonnu, Münsteru, Tübingenu a Řezně. V březnu 1977 ho jmenoval papež Pavel VI. jako nástupce kardinála Julia Döpfnera arcibiskupem Mnichova a Freisingu. O několik týdnů později se stal při zvláštní konsistoři v Římě kardinálem.

V listopadu 1981 ho pověřil papež Jan Pavel II. vedením Kongregace pro nauku víry v Římě. V této funkci patřil brilantní teolog brzy k nejuznávanějším osobnostem Vatikánu. Pod jeho teologickou záštitou vyšel mimo jiné nový světový katechismus. V mnoha otázkách a oblastech věrouky a morálky představil kardinál Ratzinger, co je učení církve. Za mnohá vatikánská prohlášení sklídl osobní osočování, především také z Německa. Všechno, co se na církvi nelíbilo, bylo přiřknuto jemu.

Nepochybně udělal církevní kariéru. Ale byl vždy povolán, nikdy se netlačil dopředu. Byl stále nejmladší, jako profesor i jako kardinál. Když byl nakonec 19. dubna 2005, ustanoven zástupcem Krista na zemi, stal se najednou nej-

starším na Petrově stolci, alespoň za posledních 250 let. Jistě zástupce, jenž vedl příkladný život, muž, kterému je vzdána každá intrika a v každém sporu se vždy orientoval podle pravdy a věčně a osobně nezraňoval. Že nebyl „nikdy obzvláště ctižádnostivý“, ovšem ve věcných sporech jednal „dle svého svědomí“, to ví i jeho bratr Georg (81), jenž žije jako chrámový kapelník v duchodu v Řezně. To nejdůležitější pro nového papeže je „být obklopen přáteli a v případě nutnosti být také opravován“.

O Benediktovi XVI. se vypráví, že má téměř nevyčerpatelnou paměť. Mluví deseti jazyky, je asociovaným členem *Académie Française* a napsal přes 40 knih. Kdo ho osobně poznal, ví, že žádné předsudky o něm neplatí. „Pravý Ratzinger,“ říká známý italský novinář a spisovatel Vittorio Messori, „je jeden z nejsrdčejších, nejušlechtilějších a nejnesmělejších mužů, které jsem kdy poznal.“ „Ale také muž, který má mimo jiné jemný humor a umí se smát.“

Nový papež z Německa je nejen bystrý teolog, nýbrž také všestranně vzdělaný a zain-

teresovaný člověk. Zná moderní filozofii, čte Kafku a Hesseho (zamilovaná kniha „Stepní vlk“). Cítí Mozarta, hraje na klavír. Umění je vedle vědy největší dar, který podle jeho chápání dal Bůh lidem. „Lidstvo zachránil práva krása“, o tom je papež Benedikt přesvědčen. A Kristus je pro něho dokonalým výrazem takové krásy. „Ten, který je sám krása, dovolil, aby byl jeho obličej trním korunován, bit, poplíván. Ale právě v tomto znetvořeném obličejí se zjevuje pravá krása, krása lásky, která vystačí až do konce a je silnější než faleš a násilí.“

Stále dokola se píše, že nový papež, na rozdíl od Jana Pavla II., nenávidí sport. Je sice pravda, že jeho vlastní sportovní aktivity se omezovaly vždy jen na horské túry, na druhou stranu byl také fanda Bayernu Mnichov, když tam v devadesátých letech byl trenérem jeho přítel Giovanni Trapattoni, se kterým se často bavil o sportu a fotbalu.

Benedikt XVI. miluje jednoduchost a je přísný sám na sebe. Žádné ubytování mu nemůže být dost prosté, jí obyčejná jídla, a jak píše životopisec Peter Seewald, na alkohol reaguje alergicky. Když kardinál J. Ratzinger v r. 1981 v Římě nastoupil

do svého úřadu jako prefekt Kongregace pro nauku víry, nepožádal o služební byt, který mu náležel, protože tam bydlel jeden starší kardinál. Byt, do kterého se nastěhoval a který až do svého zvolení papežem neopustil, byl vybaven použitým nábytkem a nebyl zdaleka tak velký a zařízený, jak by to bylo normálně odpovídalo jeho úřadu.

Také Římané poznali papeže během 24 let, kdy v jejich městě od svého zvolení prefektem žil a pracoval. Jak vypráví elektrikář Angelo Mosca, když musel něco opravovat v bytě kardinála, ten s ním vedl rozhovor „tak, jako bychom byli staří přátelé“.

Nový papež je nejen nejvyšší učitel víry. S Benediktem XVI. má církev v čele také „lidskou duši“, jak se vyjádřil australský kardinál Pell.

Benedikt XVI. je laskavý a zdrženlivý člověk. Ale je také rozhodný a statečný „spolupracovník pravdy“. Říká, že nemocí církve je strach. Z něj se jí pokusí vyléčit. Církev, která podle něho nevznikla, „protože 12 mužů si řeklo, založíme spolek“, nýbrž protože je dílem Ducha Svätého. Není to tedy její zásluha, že po 2 000 letech ještě existuje, řekl jednou kardinál Ratzinger: „Ona je držena jinou silou. Kdyby to bylo na nás, už dávno by se rozpadla.“ V církvi byla vždy období úpadku a hodiny letnic: „Třeba když přichází František z Assisi mezi unavené křesťanstvo, a už je tu nový průlom. Nebo když v době reformace vystupují velké postavy jako Ignác z Loyoly a jiní. V takové hodiny smíme doufat i dnes.“

z časopisu PUR special přeložila H.K.

VÝROKY PAPEŽE BENEDIKTA XVI. BĚHEM PRVNÍCH DNŮ JEGO PONTIFIKÁTU:

- ♦ Nemějte žádný strach z Krista! On nic nebere a dává všechno. Kdo se mu svěří, ten dostane všechno stokrát zpět. Ano, otevřete dokořán bránu pro Krista, pak najdete skutečný život.
- ♦ Kristus nám neslibil pohodlný život. Kdo chce pohodlí, ten je u něho na špatné adrese. Ale on nám ukazuje cestu k velkému a dobrému, ke správnému lidskému životu.
- ♦ My, lidé, žijeme odcizeni, ve slaných vodách utrpení a smrti, v moři tmy bez světla. Síť evangelia nás vytahuje z vod smrti a přináší nás na jasné světlo Boží, ke skutečnému životu.
- ♦ Svět je spasen skrze Ukřižovaného a ne skrze ty, kteří ho ukřižovali.
- ♦ Každý z nás je plod myšlenky Boha. Každý je chtěn, každý je milován a každý je potřebný. Není nic hezčího, než ho znát a ostatním darovat přátelství s ním.
- ♦ Já jsem prostý a skromný dělník na vinici Páně. Utěšuje mě skutečnost, že Pán umí pracovat a jednat i s nedostatečnými nástroji.
- ♦ Prosim o mateřskou přímluvu svatou Marii. Do jejích rukou vkládám budoucnost a přítomnost své osoby a církve.

přeloženo z časopisu „PUR special“

Zmrtvýchvstání – triumf Lásky

Láska je po životě největší hodnotou nerozdělitelně spojenou s lidskou přirozeností. Její touhy jsou v ní zapsány. Vyplývá to ze skutečnosti stvoření člověka Bohem. Bůh v Trojici, který je Láskou, stvořil člověka z lásky. Láska vyplývá jakoby z vnitřní trinitární podstaty, neboť jedinečným a neopakovatelným způsobem spojuje Osoby Nejsvětější Trojice.

Božský zdroj lásky

Skutečnost, že Bůh stvořil člověka ke svému obrazu (Gn 1,27), že mu vdechl dech života (Gn 2,7), v sobě kryje to, že ho Bůh obdařil svou láskou a povolal k účasti na Lásce dokonalé, plné, nezničitelné, nesmrtelné, věčné. Je to nejvyšší povolání lidské osoby. A právě v důsledku této skutečnosti člověk v sobě nosí touhu milovat a být milován, aby jeho život dosáhl naplnění.

Naturalistické chápání lásky

Některé přírodní a filozofické antropologie (nauky o člověku) lásku redukuje pouze na city a pohlavnost. Tento pohled na lásku je v současné kultuře dominantní. Je to zapříčiněno různými důvody. Z náboženského pohledu je můžeme všechny shrnout do jednoho: Hřích narušil řád lásky. Poté co se člověk odvrátil od Boha (první hřích), nastal v chápání lásky zmatek. Člověk začal na ni nazírat podle svých představ, libosti, prospěchu z ní vyplývajícího, vlastního pohodlí, egoismu a to všechno vedlo a vede k značné deformaci a zneužití pojmu láska. Je to přece ve jménu nějaké lásky (máme na mysli ryze lidskou rovinu), když někdo někoho zabíjí, zrazuje, podvádí; „láskou“ můžeme zahrnout peníze, bohatství, zlovykly, vlastní útěchy, pro něž jsou obětovány, ničeny, pošlapány životy jiných. Druhý člověk se stává věcí, předmětem, a tak se s ním jako s osobou, subjektem svého bytí, který by chtěl naplnit svůj život nehlubší touhou své přirozenosti, vůbec nepočítá.

Výsledkem porušení lidským hříchem prvotního Božího plánu, aby všichni lidé žili v lásce, jsou všechny současné ideologie, na nichž vidíme, jak lidstvo degeneruje (potraty, eutanázie, homosexualita, „láska“ na prodej, pornografický obchod). Začíná být zřejmé, že člověk není schopen vyřešit problém lásky sám.

Abychom lépe viděli hodnotu lásky, k níž je povolán každý člověk, podívejme se na opak lásky, na nenávisť. Nenávisť vzniká obvykle z výše uvedených důvodů, výsledkem je pohrdání člověkem a brutální porušení prvotního povolání k lásce a důvěře.

Vykupitelská láska

Ukazuje se, že člověk není schopen sám překonat hříchem způsobený nepořádek v chápání lásky. A tak bylo nutné, aby sám Bůh zasáhl do lidských dějin, aby překonal hřích a prohloubil lidskou přirozenost. Proto poslal Bůh svého Syna, aby nás vykoupil z hříchu. A i když celý Ježíšův život byl vykupováním člověka, a tak byl zjevením Boží lásky k hříšným lidem, přesto teprve v oběti kříže za nás přinesené se nejlépe projevila láska k člověku, k celému lidstvu. To nemůže nikdo popřít. Láska nemůže být poražena hříchem.

Katolická teologie, i když nejen ta, považuje Ježíšovu smrt na kříži za největší zjevení Boží lásky k člověku. Toto tvrzení se opírá o následující biblické texty: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (J 3,16); „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život“ (J 15,13).

Láska je nesmrtelná

„Bůh je láska“ (1 J 4,8), láska má v něm svůj zdroj. Nemůže ji porazit ani smrt ani nenávisť. Ježíš umírá za nás na kříži z lásky, ale kdyby nevstal z mrtvých, nenávisť i hřích by slavily vítězství. Nesmrtelná Láska, neboli sám Bůh, ve zmrtvýchvstání vítězí nad hříchem, lidskou slabostí, pokrytectvím, nenávisť, omezeností lidského poznání. Ježíš vzal na sebe tíhu lidských hříchu proto, aby je zničil a ukázal, že Láska vítězí. Nic není s to ji přemoci.

V Kristově zmrtvýchvstání se zjevuje Boží plán povolání člověka k účasti na Božím životě. V Ježíšově utrpení a smrti Bůh Otec nezapomněl na svého Syna, přestože se zdálo, že mlčí, když jeho Syn říkal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Mt 27,46). Avšak Bůh svého Syna neopustil, protože ho „třetí den“ vzkřísil. Ježíš vstal z mrtvých a žije. Porazil smrt, největšího nepřítele života; smrt už nad ním nemá vládu (srv. Řím 6,9).

V Kristově zmrtvýchvstání byla prolomena bariéra oddělující nebe od země – brána nebe byla otevřena. Kristus vstoupil do Otcovy slávy, byl oslaven. Opět se účastní věčné Boží lásky.

Ze zmrtvýchvstání Ježíše vyplývají velmi důležité závěry pro naši víru a křesťanský život. Povolání k životu v lásce je neoddělitelně spojeno s Božím povoláním k Lásce, je nezničitelné. I kdybychom prožívali krize, sklíčenost způsobenou utrpením či podvody, i kdybychom prožívali úplné zničení vlastní existence, tak pochopíme-li dobře naše povolání k Lásce a uvěříme-li v nesmrtelnou lásku oslaveného Ježíše, potom i my máme příležitost žít v lásce.

přeloženo z Niedziela 13/2005

Šel jsem ve velkém lijáku...

Ze všech stran je slyšet nárek na naši mládež. Jak jsou ti mladí nevychovaní, jak jsou drzí, bezcitní a podobně. Jistě je toho u nás dosti nezdravého, ale kde je vina? V těch mladých? Kdo jim řekl něco kladného? Kdo s nimi mluvil o lásce, ochotě, obětavosti? Ani rodiče, ani škola. A přece jen nelámu hůl nad mladými. Do všeobecné skepse přece jen zasvítí občas paprsek, který dovede rozptýlit chmury na naší tváři.

Vzpomínám na jeden večer loňského léta. Skončily bohoslužby, lidé vycházeli z kostela. Obloha plná černých mraků. Lidé přidali do kroku, aby byli co nejdříve doma. A za chvíli to začalo! Opravdové Boží dopuštění. Náhlá prudká bouře, víchř a liják. Silnice ve chvíli jako vymetená. Jen v jedné uličce jde ještě nejstarší účastník našich bohoslužeb. Devadesátiletý dědeček, který se vleče jen co noha nohu mine. Za několika okny škodolibý úsměv. „Proč nesedí doma?!“ Vtom, v největším prudkém lijáku, vyběhává z jednoho domu osmnáctiletá Martina. Zná ji. Jednou rukou roztáhne deštník, drží jej nad dědečkem, druhou ho bere pod paží a vede ještě pořádný kus cesty k jeho domku. „Děvče, vždyť promokneš do niti!“ říká jí překvapený dědeček. „To nic, dědečku,“ říká Martina, „jen pěkně pojďte!“ A tak zavědla dědečka až do jeho příbytku. Nikdy jsem to děvče neviděl v kostele, ani nevím, je-li pokřtěno. Já ji v matrice nemám. Určitě nikdy neslyšela ani nečetla větu našeho Pána: „Co jste učinili komukoli, učinili jste mně.“ A přesto si myslím, že jednou Martina uslyší překvapena: „Šel jsem ve velkém lijáku a tys mi nabídla deštník, abych nepromokl. Děkuji ti.“ Mysleme na tyto mladé způsobem, který jedině má cenu, a věřme, že dobrota, která je v hloubi jejich srdcí, je přivede k Dobru, kterým je náš Pán.

Z deníku otce Jana Topenčíka

MÁ SVOBODA SLOVA SVĚ HRANICE?

„Svoboda jednotlivce končí tam, kde začíná svoboda druhého“

Tato otázka se dnes vynořila v souvislosti s nedávnou karikaturou proroka Mohameda, kterou zveřejnil jeden dánský list.

Důsledkem byly teroristické akce v muslimském světě. Ty kategoricky odsuzujeme, zároveň ale je třeba konstatovat, že rozumíme pobouření mohamedánů. Svoboda slova neznamená, že mohou urážet přesvědčení druhého a bezrestně napadat to, co je mu drahé a svaté. Anglický filozof Edmond Burke již v 18. století napsal, že „svoboda jednotlivce končí tam, kde začíná svoboda druhého“. To platí i o svobodě slova. Tu nelze v hierarchii hodnot nadřazovat důstojnosti člověka. K této důstojnosti patří též respekt k jeho víře a názorům, jenž nedovoluje dělat si z toho posměšky.

Proto vatikánské tiskové středisko vydalo prohlášení, které, aniž někoho konkrétně jmenuje, odsuzuje jak urážky náboženského citění druhých, tak i násilné protestní akce. Takový postoj nutno považovat za plně adekvátní v této záležitosti.

Dva extrémy

Jenže události s tím spojené nás nutí k tristnímu konstatování, že muslimská reakce je jeden nepřijatelný extrém – avšak blahosklonné chování křesťanů vůči obrovské vlně urážek Ježíše Krista, Panny Marie, apoštolů a svatých je zase opačnou krajností. Co všechno si již křesťané nechali líbit od reprezentantů tak zvaného „moderního umění“! Jistý „kumštýř“ předvádí na výstavě v Paříži krucifix ponořený do sklenice s močí, v Praze před pár lety se zase na výstavě kdosi prezentoval se sledem přibitým na kříž a nápisem „Třetí den vstaneš.....“,

ve Vídni jeden malíř předvádí Krista a apoštolů jako homoseksuály, v Americe zase jsou „v módě“ obscénní výjevy Ježíše a sv. Marie Magdalény, prý jeho milenky, s níž měl děti atd. Proč všechno toto probíhá v Evropě a Americe bez výrazných křesťanských protestů? Cožpak je nutno svobodu slova, jednu z hodnot, na níž si euroamerická civilizace tolik zakládá, vztahovat i na každou rouhačskou prasečinu? Volnost uměleckého projevu je jistě vymožeností, kterou třeba hájit, ale cožpak kříž v moči je „uměním“? Existují snad určitá objektivní kritéria k posouzení toho, co je a co není uměleckým dílem, nehledě k tomu, že ani autentické umění nesmí druhého zraňovat.

Kde zůstala odvaha?

Chybí nám patrně opravdová křesťanská odvaha – zastat se Pána Ježíše, Matky Boží a vůbec všech postav našeho náboženství, které jsou nám drahé. Příliš se bojíme, abychom nebyli vykřičeni jako „netolerantní“, „hloupí“ a „zaostalí“, kteří „nerozumějí moderní formě uměleckého projevu“. Tentýž pštroší postoj jsme zaujímali již před lety ve vztahu k pomografii. Naše protesty – s výjimkou papeže a jisté části biskupů, kněží a katolických publicistů – byly málo důrazné a hlasité. Výsledkem je, že dnes se z pomografie stala norma – pohledme jen na nedávné televizní pořady

„Velký bratr“ a „Vyvolení“, jež mají být v jiné formě opakovány. Podobně se stává normou i prosté a urážlivé rouhání prostřednictvím rádoby „umění“ – a to proto, poněvadž se málo proti tomu ozýváme, málo se domáháme spravedlnosti před reprezentanty justice, málo se ohrazujeme v médiích. Proto si nepřátelé Církve a excentrickové nejružnějšího kalibru, kteří se chtějí rychle zviditelnit, stále více dovolují.

Tím spíše je třeba ocenit jednání takových lidí jako poslance Jiřího Karase, jenž před dvěma lety zažaloval českého vydavatele knihy Rakušana Haderera, jenž vulgární formou karikoval Ježíše Krista a apoštoly. Stojí též za to zmínit se o nejnovější akci mladých katolických věřících v Polsku, kde časopis „Machina“ ve snaze na sebe upozornit umístil na titulní straně Pannu Marii Čenstochovskou s tvářmi zpěvačky Madonny, známé svými četnými sexuálními skandály. Tato hrubá urážka Matky Boží vyvolala podnětnou iniciativu na internetu, k níž vyzvala katolická mládež: bojkot firem, které umístily v časopise „Machina“ své reklamy. Katolíci byli vyzváni, aby posílali těmto firmám dopisy, v nichž je budou informovat, proč nechtějí kupovat jejich zboží. Lavina se dala do pohybu. První den se zapojilo do akce 700 osob, třetí den už 14 tisíc, dnes již jsou to desetitisíce. Lidé posílají denně těmto podnikům stovky dopisů. Spolupráci s „Machinou“ přerušili již v důsledku toho dva koncerny: Orange a Philips. Oč účelnější a inteligentnější je právě taková reakce než muslimské atentáty a násilí! Bohu díky za tuto iniciativu mladých polských katolíků!

Je třeba se bránit!

Kultivovaně, tolerantně a nenásilně s využitím možností, které jsou nám dány jako spotřebitelům a zákazníkům. Nekupovat a nepropagovat zboží firem, které šíří pornografii a zesměšňují karikaturami i svéráznými „uměleckými“ projevy naši víru. Jak bychom asi reagovali, kdyby si některý „umělec“ totéž, co si mnozí z nich dovolují vůči Kristu, dovolil vůči našemu otci, matce nebo manželskému partnerovi? Také bychom zůstali lhostejnými a vymlouvali se, že je to „jenom umění...“? To by naši draží, jichž by se věc týkala, nepochybně pocítovali jako nedostatek lásky k nim. A Pán Ježíš, který je pro nás víc než otec, matka nebo manželský part-

ner, neboť jen on za nás proléval krev na kalvarském kříži a nikdo jiný, to nemá pocítovat jako nedostatek lásky, ba co více, jako nevědek? Vzpamatujme se proto a začněme se chovat opravdu jako ti, jimž nejsou Bohočlověk Ježíš Kristus, ale stejně tak i Panna Maria a svatí, lhostejní. V tom bychom si mohli vzít příklad z muslimů. Ne z jejich násilných reakcí, které nutno jednoznačně odmítnout a odsoudit, ale z jejich vztahu k tomu, co považují ve svém náboženství za svaté. Vzorem a inspirací nám mohou být výše zmínění mladí polští katolíci.

Adolf Hitler jednou prohlásil: „Naším neštěstím je to, že máme nepravé náboženství. Proč nemáme takové jako Japonci, kteří pokládají za nejvyšší dobro obět pro vlast? I mohamedánské náboženství by bylo pro nás mnohem více odpovídající než křesťanství s jeho tklivou tolerancí.“ Krutý násilník Hitler, obdivující teror a zabíjení nevinných, odsuzuje u křesťanství to, co právem patří k jeho obrovským přednostem: toleranci a nenásilí. To však neznamená, že se neumíme bránit a ozvat proti urážkám. Jenže naše metody jsou jiné: bez teroru a ubližování nevinným, zato však tím účinnější. Dokažme to!

R. Malý

UNIE NESCHOPNÁ DIALOGU

Italský ministr kultury Rocco Buttiglione vyjádřil svůj názor, že pouze křesťané jsou schopni vést dialog s islámem. Dodal, že ateisté, mající v současné době vliv na Evropskou unii, nejsou toho schopni.

V rozhovoru pro deník „La Repubblica“ katolický politik zdůraznil, že věřící jsou v Evropě vysmíváni. „My křesťané jsme objektem výsměchu. Říkají nám přímo, že nejsme hodni úřadu evropského komisaře, zároveň jsme cílem fyzického pronásledování v islámských státech.“ vysvětlil ministr Buttiglione v návaznosti na vlastní zkušenost, kdy se pro svou kritiku homosexuality se nemohl stát komisařem EU.

V komentáři vlny bouřlivých protestů islámského světa proti publikaci karikatur Mohameda ministr kultury řekl: „Je třeba vždy respektovat všechna náboženská citění, ale islám prosíme o totéž, neboť útoky na křesťanství jsou běžnou záležitostí.“

WP, PAP 19.2.2006

Bude za nás myslet VELKÝ BRATR?

Znepokojivý signál - v duchu Orwellova „MINISTERSTVA PRAVDY“ - vyslal 18. ledna Evropský parlament, když schválil rezoluci požadující zrovnoprávnění homosexuálních párů s manželskými.

I když rezoluce EP samozřejmě není závazným právním aktem, přesto naznačuje trend, který je velmi nebezpečný. Fakticky totiž připravuje stíhání osob, které odmítnou uznávat rovnost homosexuálních svazků s manželstvím, pro tzv. trestný čin homofobie. Jak totiž v EP prohlásil ministr spravedlnosti pro EU Franco Frattini, „homofobie je porušením lidských práv“, a ty členské státy, které neumožní „sňatky“ nebo „jiné svazky“ osob stejného pohlaví, mají být vystaveny postihům, a dokonce jim prý hrozí vyloučení z Evropské unie.

Zdá se, že evropská poslanci propadli hře na „VELKÉHO BRATRA“ a osobují si právo, které jim nebylo svěřeno a jež nikomu nenáleží, protože náležet nemůže. A sice právo na zasahování do toho, co si svobodný občan smí nebo nesmí myslet, co smí nebo nesmí říkat, jak smí nebo nesmí vychovávat své děti. Ale nejen to, chtějí nás dokonce trestat za projev jiného názoru, než oni sami určí! Výsměchem lidským právům přitom je, že svobodně vyjádření názoru, tedy základní lid-

ské právo každého člověka, se má stát „porušením lidských práv“.

Těto zvláštní logice možná lépe porozumíme, když se podíváme, kdo ji inspiruje. Prezidentem vnitřního výboru EP „za práva lesbiček a homosexuálů“ je viceprezident organizace Gay & Lesbian Humanists Michael Cashman. Ten tvrdí, že poslanci EP, kteří nic neudělají proti státům, odmítajícím uzákonit „homosexuální sňatek“ (Litva, Lotyšsko, Estonsko, Polsko), se stávají „účastníky násilných trestných činů“.

Z českých europoslanců se jedenáct touto hysterií zastrašit nedalo: Březina, Buzek, Cabrnock, Duchoň, Fajmon, Hybášková, Klas, Ouzký, Roithová, Strejček a Zahradil. Zachovali si vlastní názor, nezalekli se výhrůžek a pro rezoluci nehlasovali. Díky jim za to. Protože 468 europoslanců, kteří rezoluci podpořili, se sklonilo před agresivním diktátem, útočícím na jejich svědomí a znásilňujícím právo všech lidí na svobodu názoru.

Jiří Karas, poslanec PČR

Co říká katechismus katolické církve na téma „homosexualita“

Homosexualita označuje vztahy mezi muži nebo ženami, kteří pociťují pohlavní přitažlivost, výlučně nebo převážně, k osobám téhož pohlaví. Během staletí a v různých kulturách se projevuje velmi rozmanitými způsoby. Její psychický zrod zůstává z velké části nevysvětlitelný. Tradice, opírající se o Písmo svaté, které představuje homosexuální vztahy jako velkou mravní spoušť, vždy prohlašovala, že „homosexuální úkony jsou vnitřně nezřízené“. Odporují přirozenému zákonu. Odlučují pohlavní úkon od předávání života. Nejsou plodem opravdového citového a pohlavního doplňování se. V žádném případě nemohou být schvalovány.

Nezanedbatelný počet mužů a žen má vrozené homosexuální sklony. Ti si nevolí svůj homosexuální stav; pro většinu z nich je to zkouška. Proto mají být přijímáni s úctou, soucitem a jemnocitem. Vůči nim je třeba se vyhnout jakémukoliv náznaku nespravedlivé diskriminace. Takové osoby jsou povolány naplnit Boží vůli ve svém životě, a jsou-li křesťany, spojit těžkosti, s nimiž se mohou setkat v důsledku svého stavu, s obětí Pána na kříži.

Homosexuální osoby jsou povolány k čistotě. Skrze ctnost sebeovládání, jež vychovává k vnitřní svobodě, často skrze podporu nezištného přátelství, modlitbu a svátostnou milost mohou a mají se postupně a rozhodně přibližovat ke křesťanské dokonalosti.

KKC 2357-2359

DEMOKRATICKÉ ROZHODNUTÍ NENÍ VŽDY ZÁRUKOU SPRÁVNOSTI

Reakce předsedy Rady pro rodinu ČBK brněnského biskupa Vojtěcha Cíkrle na schválení zákona o registrovaném partnerství osob stejného pohlaví.

„Schválení zákona umožňujícího definovat a právně upravit soužití dvou osob stejného pohlaví zatím v žádné zemi nepřineslo zřetelné uklidnění veřejných sporů, které jak diskuse o praktických otázkách života osob s odlišnou sexuální orientací, tak diskuse o charakteru homosexuality, provázají. Naopak následující vývoj potvrdil, že nové požadavky sledují více odstranění vylučnosti a společenské podpory pro manželství muže a ženy, než řešení praktických otázek života osob se změněnou sexuální orientací a dalších souvisejících problémů.

Rozhodnutí demokratické není vždy zárukou toho, že jde o rozhodnutí správné. Jsem přesvědčen, že toto rozhodnutí správné není.“

TS ČBK 16.3.2006

TROCHA KONTRASTU...

TU NOVA, 3.3.2006, zprávy: Bývalý člen Beatles se nechal dopravit se svojí ženou na ledovou kru u kanadských hranic, aby upozornil na vybití tuleních mláďat. TV komentátor upozorňuje, že by snímek neměly vidět děti. Následuje ubíjení tuleňů, krev, ležící těla a jejich kuchání. Další záběry ukazují oba manžele jak objímají krásné tulení mláďe a doufají, že toto zabíjení jednou skončí.

Česká republika, Brno, porodnice na Obilním trhu: Kněz objímající kříž mající na sobě plakát svévolně zabitého malého nenarozeného dítěte ze sobeckých konzumních důvodů se modlí žalmy. Následují urážky, zesměšňování, vyhrůžky, rána pěstí, facka, pomluvy. Také kněz doufá, že toto zabíjení jednou skončí.

mp

Je jich méně než Napoleonů. Ve Španělsku poté, co parlament odhlasoval možnost „manželství“ pro homosexuální páry, se jich přihlásilo celkem 300. To je údajně méně, než těch, kteří v psychiatrických léčebnách o sobě prohlašují, že jsou „Napoleon“. Nebylo by spravedlivé prohlásit za legální i nároky těchto „Napoleonů“ a přiznat jim nějakou část ostrova Elby?

GN 41/2005

Mám rád tatínka a tatínka. Ve Skotsku bude homosexuálním párům dovoleno adoptovat děti.

Katolická církev ve Skotsku v souvislosti s tím usiluje o zavedení klauzule výhrady svědomí pro svá adopční centra, aby mohli odmítnout předání dětí párům stejného pohlaví. To podle serveru kosciol.pl velmi nahněvalo organizace bojující za práva gayů. Na jejich stranu se postavila Barbora Hudsonová, ředitelka Spolku adopce a výchovy: „Litujeme, že v době, kdy velmi potřebujeme nové rodiče, ne všechny centra adopce jsou zajedno ve svém poslání. Vždyť přece děti nevychovává sexuální orientace.“

Správně. Nikoli orientace, ale maminka a tatínek.

GN 22.1.2006

Pokrokoví. Stát Massachusetts (USA) kráčí v čele pokroku. Po bitvě o legalizaci jednopohlavních „manželství“ přišel čas na bestialismus, tj. sex mezi lidmi a zvířaty. Podle zdrojů tam od jisté doby byla vedena kampaň usilující o „odstranění společenské stigmaty“, která vládne kolem zoofilů. Následoval další krok – několik politiků z Demokratické strany podalo návrh zákona zmírňující tresty za sexuální akty se zvířaty.

Lidsko-zvířecí „manželství“ jsou tedy již otázkou času. Zůstává jen otázka, zda takové páry budou stát na snubním koberci nebo na snubní slámě.

GN 27.11.2005

Také s tímto „obviněním“ Katolické církve je možno se v různých publikacích setkat. Církev prý ničila umělecká díla, jež nevzešla bezprostředně z jejího středu. Uvádí se několik příkladů: likvidace pohanských pamětihodností, zvláště pak proslulé knihovny s mnoha papyrovými svitky antických autorů v egyptské Alexandrii křesťanskými mnichy, pálení „kacířských“ knih ve středověku i v baroku (u nás např. Koniáš a jezuité) atd.

Co z toho je pravdou? Velmi málo. Nejprve ohledně alexandrijské knihovny. Je faktem, že byla ve 40. letech 4. stol., tedy v éře již křesťanské Římské říše, zničena, jenže nikoli katolíky, nýbrž bludařskými ariány, kteří mimo jiné spálili v Alexandrii i všechny katolické chrámy, jak uvádí sv. Basil Veliký. Alexandrijská knihovna byla posléze obnovena, k jejímu definitivnímu zničení došlo až v 7. století, když Alexandrii dobyli mohamedánští Arabové. Kalif Omar ji nařídil zapálit se slovy: „Buď je tam v těch knihách to, co v koránu a potom jsou zbytečné nebo je tam to, co koránu odporuje a pak jsou škodlivé.“ Není to tedy Církev, kdo nese vinu na zničení alexandrijské knihovny.

Pravdou ovšem je, že ve 4. a 5. stol., kdy křesťanství se často ostře střetávalo s pohanstvím, docházelo k ničení a pálení pohanských chrámů a jejich soch, mnohdy se jednalo o umělecky cenná díla. Tyto akce však byly spontánním výrazem nerozumné horlivosti křesťanského lidu, neorganizovaná je církevní autorita. Ta naopak měla zájem pohan-

ské svatyně přebudovat na křesťanské a umělecky cenná díla, spjatá s pohanským kultem, uložit v depozitářích klášterů. Jen díky této snaze máme ve vatikánských muzeích zachováno velké množství pohanských kultovních soch. Římský Pantheon, hlavní pohanský chrám umělecky vysoké hodnoty, byl přeměněn na křesťanský, stejně tak z chrámu bohyně Minervy se stal křesťanský kostel Panny Marie Vítězné (Santa Maria sopra Minerva). Katoličtí mniši, zvláště benediktini, opisovali ve svých klášterních písárnách (tzv. skriptoriích) díla antických pohanských autorů a bez nadsázky lze tvrdit, že jen díky nim máme celou řeckořímskou filozofii a literaturu zachovanou.

Ve středověku Církev stavěla nádherné románské a gotické katedrály a podporovala sakrální výtvarné umění. To nelze říci o heretických sektách. Zejména albigenští v jižní Francii byli pověstní svým ničným církevních pamětihodností. Jejich příkladu následovali i naši husité, kteří vypálili spoustu chrámů a klášterů. Kdokoliv zavítá při cestách po vlastech českých do kteréhokoliv trochu památnějšího kostela a přečte si jeho historii, dozví se většinou, že původní svatyně byla zničena husity. Ani protestanté kalvínského ražení nepřáli umění, je známo, jak za vlády „zimního krále“ Fridricha Falckého pod vedením kazatele Škultétyho r. 1620 doslova „vybilili“ svatovítskou katedrálu v Praze.

Katolické církvi je ovšem vytýkáno období protireformace, kdy jezuité pálili nekatolické knihy.

Nebudeme spekulovat, které z nich byly brakem a které cenným dílem (patrně se mezi nimi nacházely obojí), schvalovat to nelze, zvláště pak v kontextu násilí, jež se za pobělohorské rekatolizace skutečně vyskytlo. Jenže všechny spisy, které jezuité i jiní lidoví misionáři lidu odebírali a pálili na hranicích, se dochovaly v jejich klášteřích jako „libri prohibiti“ (zakázané knihy), takže jako kulturní dědictví zůstaly zachovány. To se týká mimo jiné i spisů Husových, Chelčického, Komenského aj.

Opravdové kulturní ztráty způsobila ale vláda „osvíceného“ císaře Josefa II., pověstného svým rušením klášterů. Knihy z klášterních knihoven, většinou obrovské literární i vědecké hodnoty, pokud nebyly hromadně ničeny, se prodávaly za babku židovským obchodníkům, kteří je používali na podpal nebo jako podstavec ke stáji pro lepší výjezd koňských povozů. Jednalo se převážně o latinsky psané teologické či filozofické traktáty. Podobně jednaly josefínské úřady i s památnými klášterními nebo poutními chrámy. Bazilika na Svatém Hostýně byla uzavřena, střecha z ní stržena a potom ponechána svému osudu, až totálně zpuskla a stala se domovem lišek a sov. Stejně barbarství se dělo i v jiných zemích, zasažených osvícenstvím, především ve Francii za Velké revoluce, kdy byly srovnány se zemí více než 2 tisíce románských a gotických kostelů a klášterů nesmírné architektonické hodnoty, zejména proslulý benediktinský klášter v Cluny.

Ve 20. století se vyznamenali nejbrutálnějšími barbarstvími ve vztahu k umění nepochybně bolševici. Je opravdu obtížné, ne-li přímo nemožné vyčíslit, kolik vzácných knih z klášterních knihoven bylo zničeno po pověstné „akci K“ v r. 1950, kdy v noci ze 13. na 14. dubna StB obsadila všechny mužské kláštery v republice a zavřela je. K tomu nutno připočítat ještě spoustu tzv. „reakční“ literatury, jež byla vyřazena z veřejných a školních knihoven a spálena v kamnech. Četné chrámy byly uzavřeny a přestavěny na jiné objekty, jež neměly s náboženstvím nic společného.

Ani naše polistopadová realita není lepší. Řada kostelů, zejména v pohraničí, kde na mše sv. nikdo nechodí, pustne a chátrá, neboť nejsou peníze na

jejich opravy, množí se případy, kdy se prodávají a slouží potom ryze světským účelům jako hospody, tržiště atd. Mnoho sakrálních objektů bylo od r. 1989 vykradeno, obrazy a sochy zmizely neznámou kam. Tyto trendy nejsou pouze naším specifickým. Ve vyspělých západních zemích (Německo, Holandsko), kde počet věřících klesá, se nepoužívané chrámy, často vysoké umělecké hodnoty, prodávají pro nejrůznější ryze komerční účely, někde dokonce jsou z bývalých kostelů vykřižené domy.

Je nepopíratelnou pravdou, že Katolická církev měla na rozdíl od četných nekatolických denominací, zvláště ale na rozdíl od osvícenských nebo komunistických bezbožníků, kladný vztah k umění. Jestliže se však dnes její někteří hodnostáři zbavují chrámů a kaplí, mnohdy umělecky vzácných, jen proto, že nemají peníze na jejich údržbu, protože nejsou používány, potom se jedná o neúctu k dědictví předchozích generací, které zanechaly na zdech těchto dnes nepoužívaných svatých pečetě svých vroucích modliteb. Proto je třeba takové jednání odmítnout.

Radomír Malý

Messori navrhuje založit „Katolickou anti-difamační ligu“

Italský katolický publicista Vittorio Messori navrhuje, aby v katolickém prostoru byla zřízena organizace podobná Židovské anti-difamační lize. Sdílel to vatikánský rozhlas s odvoláním na španělský deník La Razon. Jako důvod uvádí Messori pomluvy a dezinformace, které se o Církvi každodenně šíří.

Protože většina katolíků ztratila historické povědomí, nikdo se nenamáhá, aby proti těmto jevům vystoupil a snažil se uvést věci na pravou míru.

Proto je zapotřebí vybudovat malou, ale efektivní a dobře informovanou strukturu, která by bod za bodem přinášela odpovědi nebo je vyžadovala na kompetentních osobách.

Zdroj: Kathnet, Res Claritatis 10.3.2006

Když mladi evangelizují mladé

Jana Pešková z brněnské diecéze, 25 let, je od září loňského roku animátorkou v evangelizační škole ve Francii. Pojďme spolu s ní odhalit, co tato práce či spíše služba obnáší, co se skrývá za pojmem evangelizační škola a jak Bůh píše rovněž na křivých linkách lidského života.

Jano, jak tě napadlo odjet tak daleko a za tak neobvyklou práci?

Jednoduše. Byla to odpověď na Boží volání, které jsem vnitřně velmi silně pocítovala. Toto volání však nepřišlo samozřejmě jen tak z ničeho nic. Jsem přesvědčena, že Bůh se dává poznat v životních situacích, kterými procházíme, v těch radostných i bolestných. Před čtyřmi, pěti roky jsem prožívala období zklamání – ze studií, ze své práce s mládeží, z citových vztahů. K tomu všemu jsem byla v plné krizi víry. Věřila jsem v Boha, chodila na mši a ke svátostem, ale nechápala církev, nepřijímala mnohé postoje církve (dnes bych spíše řekla postoje jedinců v církvi), nenacházela jsem v ní své místo. Církev mi připadala tvrdá, nelidská, vzdálená. A přesto jsem byla vnitřně přesvědčena, že cesta vede skrze církev. Chtěla jsem pochopit učení církve, naučit se vytrvalosti a věrnosti v modlitbě, prohloubit svůj vztah s Kristem, ale nevěděla jak a kde. A tak jsem se před třemi roky rozhodla odjet do Francie na roční studijní stáž. Doufala jsem, že když si dám odstup od všeho, co mě obklopuje, uvidím jasněji. Během své stáže ve Francii jsem tak poznala *Ecole de la Foi pour jeunes témoins* (Školu víry pro mladé svědky) ve městě Coutances v Normandii. Její nabídka plně odpovídala na mé hledání ve víře. Zůstala jsem tedy ještě jeden rok a absolvovala ji. Poté jsem se vrátila na rok do Brna ukončit studia na filozofické fakultě. Tušila jsem ale už tehdy, že se do Francie vrátím. Touha předat druhým, co jsem sama proži-

Jana Pešková na pouti v Kolíně nad Rýnem

la, byla velmi silná už během mého roku v evangelizační škole. Chtěla jsem ale ověřit pevnost a správnost tohoto vnitřního nutkání. Proto ten návrat domů na jeden rok.

Škola víry pro mladé svědky? Co je to za školu, pro koho, proč?

Je to takzvaná evangelizační škola, která nabízí roční formaci po duchovní i lidské stránce pro mladé od 18 do 30 let, dívky a chlapce. Je to jeden rok života k hlubšímu setkání s Kristem, k osobnímu růstu, k úspěšnému startu do světa dospělých. Je to škola, která učí být křesťanem každý den a všude, nejen o nedělích a v kostele. Jako mnohé ostatní evangelizační školy staví *Škola víry*, inspirovaná životem prvotní církve (Sk 2,42 - 4,33), na čtyřech pilířích: modlitba, výuka, komunitní život a evangelizace. Letos je tu ve Škole víry 10 mladých (5 chlapců a 5 dívek).

Modlitba, výuka, komunitní život a evangelizace, můžeš nám tyto jednotlivé pilíře přiblížit?

Každý den ve *Škole víry* je rytmizován modlitbou v komunitě (ranní chvály, Anděl Páně, kompletář) i modlitbou osobní (rozjímání, adorace). Obrovským darem a silou je pak každodenní eucharistie. Mladí mají možnost být po celou dobu duchovně doprovázeni knězem, řeholnicí, řeholníkem či laikem. Exercicie, rekolekce jsou také součástí formace. Aby nezůstalo jen u zkušenosti víry v modlitbě, prohlubují mladí svoji znalost Krista, víry a církve během 15 hodin výuky týdně (studium Bible, základy teologie, duchovní život, eschatologie, christologie, svátosti, filozofie, antropologie, citový život, jiná náboženství, bioetika a mnohé další) a dále v osobním studiu a četbě. K radosti všech je tu pak komunitní život. Mladí přicházejí často z odlišných sociálních vrstev, s různorodým stupněm vzdělání i s odlišnou zkušeností života v církvi. Aniž se znají a aniž se vybrali, žijí devět měsíců pod jednou střechou a sdílejí každodenní život. Toto společenství se tak stává prostorem, kde je každý pozván k tomu, aby se stal sám sebou, je to místo, kde každý může odhalit a uplatnit své dary a schopnosti a přijmout své slabosti a nedostatky. Hádky a nedorozumění nejsou samozřejmě výjimkou, vzájemná důvěra a odpuštění jsou tudíž nezbytnou cestou k vnitřní svobodě a k životu v pravdě sám se sebou a s druhými.

Umět dát ze sebe, darovat sám sebe, to je výzva pro každého nejen v každodenním životě, ale i při misiích. Ty mají ve *Škole víry* dvě podoby. Dvakrát do roka během jednoho týdne odjíždíme s mladými do některého města ve Francii svědčit na gymnáziích o naší víře, životě s Kristem a pro Krista. Setkáváme se především se třídami třetáků a čtvrtáků, odpovídáme na jejich otázky, sdílíme své názory na víru, postoje a učení církve, diskutujeme o aktuálních otázkách dnešního světa. Druhá podoba evangelizace, svědectví života s Kristem, je pravidelná, protože chceme mladé naučit vytrvalostí a věrností ve službě druhým. Každý týden tak někteří vyučují náboženství, navštěvují nemocné, tráví čas s rodinami potřebujícími pomoc, jiní se

starají o skupinu dětí v jednom hnutí či tráví odpoledne s tělesně a mentálně postiženými.

Tyto čtyři pilíře, ač odlišné, tvoří ve skutečnosti jedno. Jeden bez druhého nemohou vlastně existovat, ztratila by se tím životní rovnováha, a to nejen ve *Škole víry*. Jsou to podle mě pilíře každodenního života každého křesťana, alespoň taková je má zkušenost. A jednotu mezi nimi tvoří Boží slovo. Boží slovo rozjímané v modlitbě, slavené při eucharistii, prohlubované při četbě, při osobním vzdělávání se ve víře, Boží slovo žité ve společenství, ve společnosti, Boží slovo, Kristus sám, o kterém vydáváme svědectví slovem i skutkem.

Jak reagují lidé, které potkáváte při evangelizaci a zvláště mladí?

Reakce jsou různorodé. Jedni nás podporují, druzí nechápou, jiní nás respektují, ale drží si odstup, jiní jsou zase velmi otevření ke sdílení a dialogu. Občas se objeví i nějaká ostřejší reakce, ale jedná se opravdu o výjimky. Byla jsem mnohdy spíše velmi příjemně překvapena tolerancí mladých a jejich zájmem. Za mnohými dotazy či reakcemi (a ostatně zvláště těmi ostrými) jsem pak

měla možnost číst jejich obrovskou touhu a žízeň po pravdě, po životě, po lásce, lásce, která nekrade, ale dává se... Mnohým by vlastně jen stačilo podívat se na věc z Boží strany a z tvrzení: „Já Boha nepotřebuji!“ by se hned vylíhlo ono pravdivé „Bůh se mnou počítá!“

**Zastavit se na jeden rok, to v dnešní době není lehké?
Co mladé motivuje k tomuto kroku?**

Motivace jsou opravdu různé. Někteří hledají vzdělání ve víře, jiní touží prohloubit život modlitby, jiné láká zkušenost života ve společenství. Jedni přicházejí rozpoznat eventuální povolání ke kněžství či k řeholnímu životu, druzí se rozhodli dát si pauzu ve studii, v profesním životě, protože jednoduše chtějí stavět svůj život na pevných základech. Všem je pak společná touha dat svému životu smysl a cíl.

**Jaký byl podnět k založení této školy?
Liší se v něčem od ostatních evangelizačních škol?**

Většina evangelizačních škol ve Francii a v Evropě vůbec byla založena novými komunitami, chcete-li komunitami charismatickými. Tak v Evropě existují například čtyři školy komunity Emmanuel. Velmi známá je také škola Daniela Ange, *Jeunesse-Lumière* (Jen tak pro informaci, mladí z *Jeunesse-Lumière* budou koncem března na misiích právě v Brně.). *Škola víry* s nimi má mnoho společného, ale má oproti nim i jeden velmi specifický rys - je diecézní! Na počátku její existence (září 1989) totiž stála otázka, jak umožnit mladým, kteří na příklad během Světového setkání mládeže, setkání Taižè či diecézní poutě zakusili osobní setkání s Bohem, zakořenit tuto hlubokou duchovní zkušenost v každodenním životě a jakým způsobem je naučit žít ji v místní církvi - ve své farnosti, v diecézi. Tak se zrodila myšlenka založit *Školu víry*. Její plné jméno zní *Ecole de la Foi pour jeunes témoins des 12 diocèses de l'Ouest* (Škola víry pro mladé svědky

dvanácti diecézí západní provincie), protože byla založena a je již 17. rokem podporována dvanácti biskupy západní provincie. Snahou *Školy víry* je přiblížit mladým církev zevnitř, ukázat jim a dát jim zakusit, že farnost a diecéze je především živé společenství lidí a až poté instituce. Skrze účast na mnohých diecézních akcích, osobní zapojení do příprav nejrůznějších setkání, skrze návštěvy klášterů a komunit a svědectví řeholníků, řeholnic, kněží a laiků mají mladí možnost vidět a zakusit církev v její rozmanitosti a bohatosti. A tak se jí naučit milovat, i přes její nedostatky.

**Dalo by se mluvit o výsledcích této školy?
Co se stává s těmi, co Školu víry absolvovali?**

Za 17 let existence prošlo *Školou víry* přes 250 mladých. Téměř 80% z nich je zapojeno aktivně do života farností či přímo do dění v diecézích (výuka katecheze, modlitební skupinky, společenství, hnutí). Mnozí založili rodiny, někteří zůstávají svobodní a asi 38% žije v zasvěceném způsobu života či v kněžském životě. Jsou to většinou praktikující křesťané, kteří se snaží být svědky Krista ve svých rodinách, v zaměstnání, ve společnosti, v dnešním světě.

Z čeho je Škola víry financována?

Část nákladů je financována zakladatelskými diecézemi, zbytek je hrazen z jednorázových či

pravidelných darů. Každý z mladých se snaží ve svém okruhu rodiny, přátel, společenství či farnosti najít tzv. kmotry, kteří ho v tomto projektu podporují – finančně i modlitbou. Já osobně jsem dostala příspěvek od brněnského biskupství, byla podpořena rodiči, našla nějaké „kmotry“ ve Francii a něco vydělala o letních prázdninách.

A tvá práce animátorky?

V čem spočívá a co ti přináší?

Jsmo celkem tři animátoři a jeden kněz, který je za školu odpovědný.

Já osobně se starám především o denní běh života ve škole. Program dne, změny ve výuce, drobné opravy v domě, přiděluji služby: kdo bude mýt nádobí, kdo připravovat liturgii či uklízet atp. Dále se také starám o přípravu misíí, vikendů a akcí, které pořádáme nebo na kterých se podílíme, o zajištění exercicií či jiných výjezdů. Někdy se ze mě stává taxikář, stěhovák, žurnalista, opravář, webmaster, producent či standardistka.

Nejdůležitější, nejkrásnější, ale také nejtěžší službou je pak doprovázet mladé den za dnem na jejich cestě duchovního a především lidského růstu. Umožnit pouto přátelství, vytvořit klima důvěry, najít si čas a umět naslouchat. Dát mladému člověku prostor být sám sebou, povzbudit ho, pochválit, podpořit, ale také umět říci ne a neupustit z nároků, které jsou cestou k vnitřní svobodě. Dále také trpělivě snášet vnější projevy jejich vnitřních bojů, které jsou při zdravém růstu nevyhnutelné.

Pro mě osobně být animátorkou ve Škole víry znamená stále hlouběji poznávat, jak cenný a zároveň křehký je vztah mezi dvěma lidmi a nakolik Bůh může tento vztah proměnit, stejně jako srdce každého. Raduji se opravdu z toho, jakým způsobem Bůh působí během pár měsíců v životech těchto mladých, jak se rozjasňují jejich tváře a hojí rány (mnohdy velmi hluboké), které si nesou ve svých životech. Doprovázet takto mladé pro mě ale také obnáší čelit dennodenně vlastním nedostatkům a chybám. A to je pro mě opravdová škola pokory.

děkuji za rozhovor

foto: Jana Pešková, bB

Další informace: www.ecoledelafoi-coutances.cef.fr

Na počátku byl chaos...

Když mi bylo osmnáct, začala jsem si klást hromadu otázek... Chtěla jsem vědět, proč jsem se narodila, proč žiji. Chtěla jsem vědět, zda existuje láska. Zda mohu být milována taková, jaká jsem. Chtěla jsem být svobodná, absolutně svobodná! Prostě žít... Chtěla jsem, aby se mi přestalo lhát, aby mě už nikdo nezrazoval a nezraňoval. Chtěla jsem vše pochopit, vše poznat. Zhlitla jsem hromadu knih psychologie, filozofie, sociologie i antropologie!

Pomaloučku jsem začala chápat, že jestliže se pravda opírá pouze o diskuse, o knihy, o názory jedinců, zůstává nedokonalá a relativní. A já toužila po celé pravdě, po absolutnu. Měla bych upřesnit, že nepocházím z věřící katolické rodiny. Téma náboženství u nás bylo obzvláště tabu. Jednou jsem se rozhodla jít za svým bratrancem - knězem, který je mnichem v poněkud zapadlém klášteře. Neviděla jsem ho od svých šesti let. Setkání s ním převrátilo můj život vzhůru nohama. Nikdy mě nikdo nenaslouchal jako on! Nikdy na mě nikdo nepohlížel jako on!

Tři měsíce po tomto setkání jsem se rozhodla přistoupit k prvnímu svatému přijímání, tři měsíce nato se rozhodla vše opustit: rodinu, přátele, studia, komfort a odjela pomáhat nejchudším. Proč? Protože můj život byl prázdný, protože pro mě už nic nemělo smysl, protože jsem už nemohla dál žít jen tak... Odjela jsem na devět měsíců do Bolívie do sirotčince sester salesiánek. Objevila jsem chudobu, jednoduchost, radost, víru. A byly to právě děti, kdo mě učil objevit lásku. V přijetí odlišnosti druhých, v přijetí sebe sama jsem přijímala onoho úplně jiného ve svém životě: onoho Boha tak odlišného od nás, tak inteligentního, tak absolutně jiného. Můj život byl převrácen naruby.

A dnes? Už přes rok duchovně doprovázena, kráčím svým tempem. Ježíš je u mě doma a má u mě svůj příbytek. Bydlí v mém malém srdci...

Dnes mám to štěstí být tady ve Škole víry... a je ze mě šťastná a vyrovnaná žena.

Deo gratias!

Céline, 23 let

DESATERO UKÁZNĚNOSTI

Ukázňenost je po lásce druhou nejdůležitější ctností, kterou jsou rodiče dětem povinni. Ukázňenost (disciplína) nemá nic společného s kapitolou „tresťy a postihy“. V překladu totiž znamená prostě „vyučování“. Předkládám několik jednoduchých úvah.

1. Ukázňenost se rodí spíše z pozorování než z poslouchání. Nedosáhne se jí kázánímí. Rodiče nesmějí nikdy zapomenout, že právě oni jsou vzorem a zrcadlem požadavků a chování, které vyžadují po dětech.

2. Rodí se z jasně vnímané lásky: hodně může vyžadovat pouze ten, kdo hodně dává. Vše, čemu se děti učí, včetně omezení a řádu, se odvíjí od péče, díky níž děti nabývají důvěru, vřelost, intimitu a přilnutí k těm, kteří je obklopují. Devadesát procent úkolu učít děti respektovat limity je založeno na jejich touze líbit se těm, kdo je obklopují. Děti touží po zalíbení, jelikož milují toho, kdo se o ně stará, a chtějí jeho přijetí a úctu. Pokud se ukázňenost chápe jako vyučování a předává se s velikou láskou, pozorností a péčí, děti se cítí dobře, když mají poslouchat. Vědomí, že jsem světlem v očích někoho jiného, dodává a živí pocit vnitřního tepla.

3. Ukázňenost je běh na dlouhou trať, tak jako všechny ostatní formy vyučování. Pohlavky a tresťy jsou jen pokusem o iluzorní zkratky. Jde o vybudování určité „struktury“, a proto je třeba stavět základy: rodiče musí využít každé příležitosti, aby si s dítětem sedli a řekli: „Pokaždé, když se budeš chovat tímto způsobem, tě budu napomínat, dokud s tím sám nepřestaneš.“ Jedná se o skutečné vyznání lásky: „Miluji tě tolik, že ať to stojí co to stojí, zabráním ti v chybách.“

4. Matka a otec musí pracovat společně, jako sportovní družstvo. To může nastat jediné tehdy, projevují-li si vzájemné intimnosti, lásku a pochopení. Mnozí rodiče se nestarají o děti proto, že se nestarají o sebe navzájem.

5. Nejedná se o válku. Nemohou zde být vítězové ani poražení.

6. Ukázňenost je preventivní: pravidla musí být jasně určena, děti je musí znát a souhlasit s nimi. Rodiče musí být jasní a přesní, protože kázeň je pramenem jistoty. Musí se předem rozhodnout, který specifický prvek má dítě změnit, a musí se přitom snažit být konkrétní. Říci dítěti, aby bylo pořádné, není k ničemu. Rodiče musí přesně říci, co chtějí, a dítěti to ukázat. Správné chování musí chválit a oceňovat je do té doby, dokud se vnější disciplína nepromění v „radost ze sebeovládání“.

7. Postupně jak dítě roste, musí být zatahováno do chápání a přijímání omezení. Vyřčená „ne“ musí povzbuzovat ke kontaktu, a nikoli uvádět do izolace, musí děti lákat k diskusi. Na rodičovské „ne“ děti obvykle reagují otázkou „proč?“. Mají právo na odpověď. Je důležité přihlížet k osobnosti a individuálnímu temperamentu dětí. Omezení musí být v jistém slova smyslu „šitá na míru“. Respekt k potřebám a přáním dítěte je podstatný. Rodiče musí v sobě pěstovat nutnou citlivost k tomu, aby dovedli rozpoznat rozdíly mezi skutečnými potřebami a zlobením dítěte. Ze hlediska dítěte mohou hranice představovat omezení, která je zlobí, ale jsou rovněž branami, které ho chrání

a dodávají mu pocit jistoty. Vedle zřejmých zákazů, které mají chránit zdraví dítěte (například hraní si s nebezpečnými předměty, jako jsou elektrické zásuvky, nože, oheň), je pro stanovení hranic mnoho dobrých důvodů. Věci se komplikují tehdy, je-li třeba rozhodnout, zda má dítě po škole jít domů samo, jezdit na kole nebo jít spát k babičce.

8. Hranice dětem pomáhají vyrůstat do síly. Pokud rodiče vyhoví každému jejich výmyslu, děti se stávají slabými a stále neschopnějšími snášet zklamání. Rodič, který se i s těmi nejlepšími úmysly snaží dítě ochránit před jakýmkoli utrpením, je může zbavit příležitosti rozvíjet v sobě prostředky pro překonávání těžkostí.

9. Hranice dětem pomáhají rozvíjet vlastní zdroje. Dítě, vyžadující pozornost nebo

nějakou hračku, které chce něco dělat, a přitom musí počkat, nebo je odmítnuto, se učí být flexibilní, trpělivé, učí se hledat alternativy, učí se tvořivosti - to vše jsou pro život užitečné vlastnosti. Pokud je vyřčené „ne“ rozumné a nevytváří pohrdání, frustrace dítě podněcuje k využívání vlastních zdrojů.

10. Pravidla musí obsahovat vždy i následky, jež budou následovat v případě jejich nedodržení. Je důležité, aby tyto následky byly vždy stanoveny předem, před přestoupením pravidla. Pokud dospívající uznává, že pravidlo je správné, pravděpodobně se nebude bouřit, když je rodiče budou chtít respektovat.

*Brunno Ferrero, přeložil Ladislav Heryán
převzato ze Salesiánského magazínu 1/2006, foto: bB*

Zamyšlení nad autoritou

Jako kněz mnohdy poslouchám nářky rodičů, babiček a dědečků nebo i jiných lidí na děti a mládež, jak jsou jiní, jak si neváží toho všeho, co obdrželi, a především jak se vzdalují od Boha. Sám jsem mnohdy bezradný v různých situacích spojených s předáváním hodnot, pro které sám žiji. Nechci vám teď dávat návod na život, který zaručeně vyřeší vaše problémy, ale spíše chci poukázat na malé světlo, které ukazuje směr.

Kdysi jsem měl možnost zastupovat nemocného učitele na hodinách občanské výchovy v reálném gymnáziu. Tuším, že šlo o tercii. Paní ředitelka, než mne uvedla do třídy, mne upozornila na jednoho žáka, který teprve před rokem přešel na jejich školu. Na základce měl velké potíže, prakticky ho žádná škola nechtěla. Byl s ním jen problémy. Měl špatné známky a dokonce dvojku z chování. Při odchodu jsem paní ředitelce řekl, že na svých hodinách jsem si na něm ničeho zvláštního nevšiml. Možná nebyl až tak bystrý jako ostatní žáci, ale choval se dobře, zdvořile, bylo vidět, že uvažuje a že do školy chodí rád. Každopádně jsem nevěřil vlastním očím, co může s člověkem udělat dobré prostředí. Rodiče se snažili, trápili a nic nepomáhalo, až teprve kolektiv ho dovedl změnit.

Tenkrát jsem si uvědomil, jak obrovský vliv na výchovu lidí má prostředí mimo jejich rodinu, dobrá parta. Mladý člověk, který je ve svém mínění svobodný a lépe všemu rozumí než rodiče, je ve skutečnosti nejvíc zranitelný a poddajný cizím vlivům. UVědomil jsem si také, že největší vliv na moji vlastní výchovu v období dospívání neměli mí rodiče, ale parta a autority, které jsem si zvolil sám. To bylo pro mě největším štěstím. Rodiče mě jen z povzdálí sledovali a důvěřovali mně i Bohu, že vše dobře dopadne, protože znali mé kamarády i mé autority.

Proto si myslím, že moudrost rodičů a vychovatelů, zvláště v tomto těžkém období života, nespočívá v moralizování a domlouvání, ale spíše v uvádění člověka do dobrého prostředí, řídicího se dobrými zásadami.

Ve zmíněné škole šlo jen o přirozeně dobré prostředí, avšak ve společenství věřících mladých lidí jde o daleko hodnotnější prostředí, protože je motivované hodnotami přesahujícími jen zdravý rozum a zásady slušného chování. Možná, že právě dobrá parta věřících lidí, které spojuje víra a dobré autority, je jediným prostředím pro růst ke zralosti člověka věřícího.

Někdy je třeba si opravdu připustit, že sami to nezvládneme. Potřebujeme k tomu druhé a především Boha.

o. Josef

Poslední úder

*„Můj život je stejně zhyzděný jako moje tvář.
Tak třeba nos mám zlomený dvacet sedmkrát.
Dvacet tři fraktury jsou výsledkem boxu,
další čtyři jsou dílem mého otce.
Nejbrutálnější rány jsem dostal od toho,
kdo mě měl vzít za ruku a říci: „mám tě rád.““*

Sloup

Byly mu tři. Jeho matce devatenáct. Právě odcházela k novému muži, syn jí byl přítěží. Odvezla ho tedy za město, tam ho přivázala provazem ke sloupu elektrického vedení a odjela. Nepolíbila ho, nezamávala na rozloučenou. Nasedla do auta a zmizela. Lidé našli chlapce až ráno. Byl vyděšený a promrzlý. Policie kdovíjakým zázrakem našla jeho otce. V žilách mohutného hlídače velvyslanectví v Paříži kolovala pravá indiánská krev. „To je tvůj táta,“ vysvětlovali policejní příslušníci. „Chudáčku, konečně si odpočineš...“ těšili ho. Ach, jak velice se mylili.

Kat

Bývalý výsadkář, veterán války ve Vietnamu, jemuž všichni uhýbali z cesty. Poté, co ho opustila žena, to začal řešit alkoholem. Mstí se na všech, kteří mu přijdou do rány. A nejčastěji mu do rány přichází malý Tim. Otec mu neprokazuje ani drobet citu. Začíná žít s jinou ženou – líbá ji, okázale laská jejích pět dětí. „Chce mě zranit, mstí se na mně kvůli tomu, že odešla máma,“ vysvětluje si chlapec. „Macecha s výsměchem ukazuje na mě a říká otci: tvůj parchant zase něco provedl. A rozpoutává se peklo.“

Otec se vrhá na syna s řevem zraněného zvířete. Div, že to chlapec přežije. Dlouho pak nechodí ven, protože se stydí ukázat zbitou tvář.

Otec stále více pije. „Když se objevím v jeho dohledu, jeho oči přestávají být netečné. Jakmile si mě všimne, hned vzplane. Vrhá se na mne stále prudčeji.“

Jednou zavřel syna do vlhkého sklepa. Tam ho týral a mlátil až do bezvědomí, přičemž mu zlámal nos a čelist. Byl to den jeho pátých narozenin.

Následovalo dva a půl roku léčby v nemocnici. Nikdo ho nepřišel navštívit. Zůstával mu jen osamě-

Tim Guénard

lý pláč do polštáře. Jednou, když jeho nemocniční soused dostal dárek, ukradl mu barevný papírový obal. Ten si tiskl k srdci, byl to jeho první dárek v životě a tak pěkně se těpytil!

Pěst

Život mladého Tima Guénarda připomíná hororový scénář. Až se nám nechce věřit, že by mohlo být s někým tak úděsně zacházeno. Další záběry jako z filmu: polepšovna, obrovský strach, psychiatrická nemocnice, náhradní matka, která si bere Tima jen kvůli penězům. On musí pak drhnout podlahy. Jednou, když ho pošle nalestít podlahu v jednom kostele, příběhne ke svatostánku a rychle se celými hrstmi začne z hladu cpát hostiemi. Až o mnoho let později se dozvídá, že byly konsekvované. „To bylo mé první svaté přijímání. První setkání s Kristem,“ vzpomíná Tim.

Znovu se ocitá v polepšovně, kde je ponižován a mučen jak vychovatel, tak i svými spolubydlyci. Po nějaké době utíká. Bydlí na ulici. Je znásilněn. Dostává se mezi lidi pařížské mafie. Každý den vidí smrt. Něco se s ním děje – už nechce být ponižován. Začíná trénovat a stává se boxerem. To mu přináší slávu a peníze. Touží jen po jednom: Chytit a zabít svého otce. Nikdo nemá odvahu postavit se Timovi Guénardovi.

Nenormální

„A ty jsi kdo, ty? Jak se jmenuješ, ty?“ Postižená dívka se dívá na příchozího v černé kožené bundě s vyšitou umrlčí lebkou. Guénard se právě ocitl v Arše. Tak se jmenuje společenství založené Jeanem Vanierem, kde lidé mentálně postižení žijí spolu se zdravými. Tim o nich nic neví, chce jen navštívit kamaráda. Vchází do domku. Postižený chlapec si klade ruku na srdce a klaní se: „Tim! Ty jsi milý, ty!“ Usmívá se a a přitom hojně plive na překvapeného boxera. „To byl můj první knokaut v životě. A knokautoval mě postižený. Poprvé jsem v srdci upadl na kolena.“

Postižení ho tahají za ruce. „Jen aby mě neviděli moji kámoši,“ rozhlíží se kolem boxer. Pomalu se mu podlamují kolena. Žádná přetvářka, žádné divadlo. „A teď jdeme za Ježíšem.“ „O.K., to bude nejspíš nějaký Portugalec, snad hlídač v kostele.“ Tim vstupuje do chrámu a vidí kousek chleba. Žádného Ježíše. Když kněz chce pak uschovat Hostii do svatostánku, boxer vstává a křičí: „Hele, nech toho Ježíše! Ani jsem ho neměl čas uvidět!“

Seznamuje se s Thomasem Philippem, vyzáblým řeholníkem, který vždycky obdaruje boxera úsměvem. Nedává se vyprovokovat ani tehdy, když ho Tim bere na motocyklovou projížďku. Plují ulicí v protisměru, sjíždějí dolů po schodech, poskakují. Otec Thomas se usmívá. Dokonce, když ho

v noci podnapilý boxer probudí, ptá se ho: „Chtěl bys Ježíšovo odpuštění? On zná tvé rány.“

„Ten kněz mě skutečně usadil. Myslel jsem si, že ho vytočím na nejvyšší míru, a on mě přijímá jak syna,“ diví se Tim. „On vykuchal moje frajerské vnitřnosti. Jako Boží průvodčí, který pomáhá vstoupit do Království bez jízdenky a potvrzení o křtu. Chtěl jsem patřit k ‚bandě‘ křesťanů.“

Pět řádek

Archa ho přitahuje jako magnet. „Ve vězení mé vlastní nenávisti mě navštívili lidé naplnění láskou a způsobili, že jsem ve svém srdci padl na kolena. Za záchranu svého života vděčím těm, které naše společnost odmítá, těm polámaným, pokrouceným, postiženým, ‚nenormálním‘. Vděčím jim za nádhernou lekci lásky. Oni mi dovolili, abych se znova narodil.“

Když Frédéric po dobu dvou dnů pracně vytukává na psacím stroji pět řádek narozeninového dopisu pro Tima, boxer padá na lopatky. Nikdy nedostal krásnější dárek. Zavírá se ve svém pokoji, stále se dívá na těch pět těžkopádně napsaných řádek. Začíná plakat. Přímou řve. Zlost i ohavná agrese prchají.

Je svobodný

„Přežil jsem díky třem přáním: že mě vyhodí z polepšovny; že budu šéfem bandy; že zabiji otce. První dvě přání jsem realizoval. Třetí ne. Moc nechybělo... Dnes bydlím ve velkém, světlém domě nedaleko Lurd s manželkou a čtyřmi dětmi. Já, syn alkoholika, jsem se postavil proti osudu. Genetice jsem nařídil, aby se její zákony nepotvrdily. Jsem na to hrdý. Prolomil jsem přesvědčení, že syn alkoholika musí pít, že dítě odmítnuté rodiči musí zraňovat.“

Po létech války jsem zakopal válečnou sekeru půtek s otcem, se sebou samým a svou minulostí. Stává se, že sedám do auta a jedu vyprávět něco ze svého chaotického života. Nesu svědectví, že odpuštění je aktem nejtěžším. Nejvíce hodným člověka. Mým nejkrásnějším bojem. Láska je mým posledním úderem pěstí.“

Volně přeloženo podle GN 9/2006.

V původním článku M. Jakimowicz čerpal z autobiografie Tima Guénarda „Silnější než nanávist“

Drahé děti, k Pánu Ježíši přicházelo často mnoho lidí. Jednou byl v domě a sešlo se jich tolik, že zaplnili celý dům a ještě stáli venku. Byl to nízký dům s rovnou střechou. Tu přicházeli čtyři muži a nesli na lehátku ochrnutého, který vůbec nemohl chodit. Chtěli

ho přinést k Pánu Ježíši s prosbou, aby ho uzdravil.

Ale pro velký zástup se k němu vůbec nemohli dostat. Nenechali se tím odradit. Vynesli nemocného i s lehátkem na střechu, část jí odkryli a spustili ho i s lehátkem před Pána Ježíše.

Ten věděl, že ještě horší neštěstí než nemoc jsou hříchy, které kdysi ochrnutý dělal, dokud byl zdrav. Ale věděl také, že jich lituje a touží, aby mu je Pán Bůh odpustil. Proto mu řekl: „Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy.“

Ale byli tam i farizejové, kteří se na Pána Ježíše dívali nevráživě, a řekli si: „Vždyť se rouhá (to znamená: mluví zle o Bohu)! Hříchy přece může odpouštět jenom sám Bůh!“ Pán Ježíš jim řekl: „Co je

snadnější? Říci ‚odpouštějí se ti hříchy‘ nebo říci ‚vstaň a choď‘? Abyste věděli, že Syn člověka má moc odpouštět hříchy,“ řekl: „Vstaň, vezmi své lože a jdi domů.“ („Synem člověka“ nazývá často Pán Ježíš sám sebe.) Ochrnutý hned vstal, vzal své lehátko, šel domů

a velebil Boha.

Pán Ježíš ukázal, že odpouštění hříchů je ještě

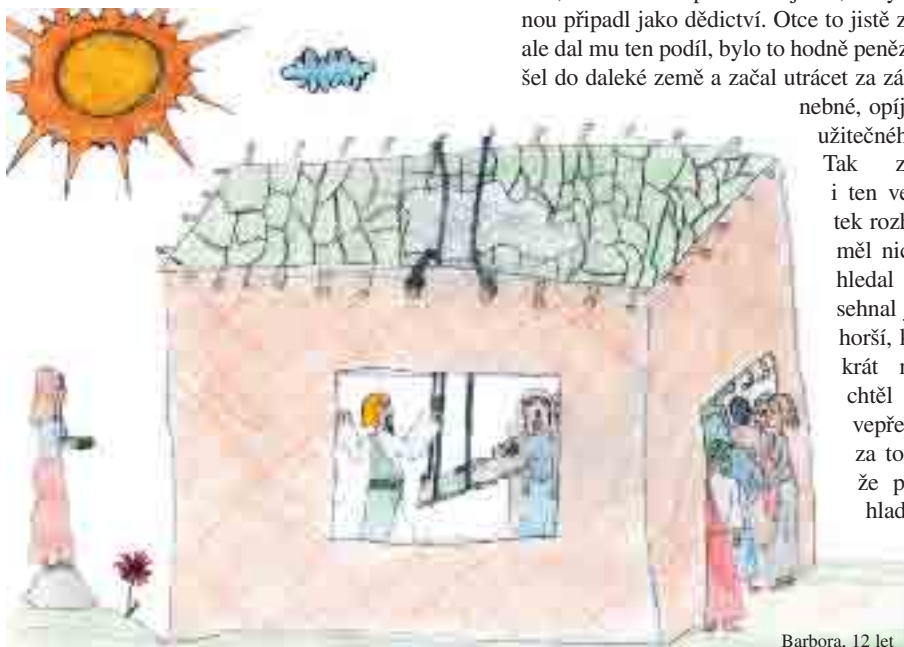
důležitější než uzdravení. Proto napřed odpustil a uzdravení bylo pak důkazem odpustění. Vždyť věčná spása v nebeské radosti je mnohem víc než všechno ostatní. Proto nám říká: „Co platno člověku, kdyby celý svět získal, ale ztratil svou duši.“ Rád odpouštěl každému, kdo přicházel s lítostí nad svými hříchy a s touhou po odpuštění a polepšení. Žádnému z nich nic nevyčítal, každého přijal s láskou, radostí, povzbuzením, odpouštěl a dával posilu pro další život.

Aby nám ještě jasněji ukázal, jak nás má rád a jak velké je Boží milosrdenství, vyprávěl podobensví: Otec měl dva už dospělé syny. Mladší z nich řekl otci, že chce hned podíl z majetku, který by mu jednou připadl jako dědictví. Otce to jistě zarmoutilo, ale dal mu ten podíl, bylo to hodně peněz. Syn odešel do daleké země a začal utrácet za zábavy, i ha-

nebné, opíjel se a nic užitečného nedělal.

Tak zanedlouho i ten velký majetek rozházel a neměl nic. V nouzi hledal práci, ale sehnal jen tu nejhorší, kterou tenkrát nikdo nechtěl dělat, pást vepře. Dostával za to tak málo, že pořád trpěl hladem.

Hlostina na oslavu

Barbora, 12 let

Zachránilo ho, že začal vzpomínat na tatínka. Jak všem u něho bylo dobře. A jak ho zarmoutil a sebe uvrhl do neštěstí. Rozhodl se, že se vrátí a řekne: „Zhřešil jsem proti Bohu a proti tobě. Už si nezasloužím nazývat se tvým synem. Jen mě nech doma jako nádeníka.“

Když se vracel vyhublý a v otrhaných šatech, otec ho uviděl už z dálky, běžel mu naproti, objal ho a políbil. Dal mu hned přinést nové šaty a boty a zlatý prsten a s velkou radostí uspořádal hostinu na oslavu toho, že se jeho syn vrátil, jako by byl mrtev a zase ožil.

Ten otec v podobenství je Pán Bůh, ten syn jsme my se svými hříchy.

Budeme slavit Velikonoce, svátky smrti Pána Ježíše na kříži a jeho zmrtvýchvstání. Když umíral na kříži, odpouštěl těm, kteří to zavinili, a tomu zločinci, který ho nesměle poprosil jen o vzpomínku. A hned ten den, kdy vstal z mrtvých, řekl apoštolům: „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny.“

Tím ustanovil svátost smíření, svatou zpověď, protože chce, abychom se i my mohli s ním setkat a dostat jeho odpuštění. A mít pak v srdci radost jako ti, kterým tenkrát sám odpouštěl. Svátost smíření je jeho velikým darem.

Velice nám pomáhá Panna Maria, která bývá nazývána „Útočiště hříšníků“ a „Matka milosrdenství“. Kdyby se snad někdo trochu bál jít ke svaté zpovědi, ať se k ní pomodlí o pomoc a uvidí, že svatá zpověď je mnohem snazší, než si myslel, a že potom bude mít tím větší radost.

Častá svatá zpověď je bezpečnou cestou k věčné radosti v nebi. A pro Vás větší, kteří už umíte přijímat svátost smíření a svaté přijímání, je také teď před Velikonoce nejlepší přípravou na to, aby velikonoční svátky byly opravdu krásné a radostné, plné nejvzácnějších Božích darů.

Takové Vám srdečně přeje a vyprošuje a také Vás o vzpomínku v modlitbě prosí

Váš P. Bohumil Kolář

Myslet na druhého

Mírek je hráčem hokejového mužstva. Musíme také říci, že je výborným hráčem. Velmi rád hraje a ještě raději vyhrává. Při posledním zápase, který hráli venku, si všiml, že Ríša stále zůstává na střídačce. Přišel

za trenérem a prosil ho, zda by nemohl Ríšu častěji stavět do hry, třeba i na místo něho.

Trenér souhlasil. Po zápase přišel Richard za Mirkem, aby mu poděkoval, že dokázal myslet nejen na sebe, ale i na něho. Toho dne se stali velkými kamarády.

Po cestě domů řidič autobusu zastavil u jednoho motorestu. Kluci se rozutekli. Někteří si šli koupit kolu, jiní bagetu. Potom zase rychle nastoupili do autobusu, který se

hned rozjel. Richard hned zakřičel: „Chybí ještě Mírek!“ Řidič zastavil, ale to už byl Mírek u autobusu a jen se omluvně rozhlížel. Řidič prohlásil: „Kdyby se neozval Ríša, tak jsme tě tu nechali.“ Mírek se obrátil k Ríšovi a řekl: „Jsem rád, že jsi teď myslel ty na mě.“ „Je fajn, že myslíme jeden na druhého při hokeji, ale i v životě,“ poznamenal trenér. *

Poděkování

Chtěla bych veřejně poděkovat Panně Marii za narození a ochranu naší dcery Elišky Marie. 25.12.2000 nám po sedmi měsících upoutání na lůžko zemřel můj tatínek. V květnu ho ranila mozková mrtvice. Nejprve jsem v modlitbách Pannu Marii prosila, aby tatínka uzdravila. Pak jsem pochopila, že má Bůh asi s námi jiné plány a úplně jsem ho Marii odevzdala. Musela ho mít moc ráda, když si ho Bůh povolal v takový svátek!

V následujícím roce mi zemřela stařenka – tatínkova maminka. Říkala jsem si, co to má znamenat, co se to s naší rodinou děje? Raději bych chodila na křtiny, než na pohřby.

Začali jsme uvažovat o miminku, ač jsme už dvě děti měli (nyní 14 a 17 let). To však dlouho nepřicházelo. Pak přišly další zkoušky. Zemřela mi teta, manželova teta, manželův otec. To byla největší zátěž. Jen Maria ví, že těhotná bych tohle nezvládla.

Boží plán byl však takový. Mezi tím vším přibývalo do naší rodiny první miminko (od dcery sestřence). Já jsem věděla, že Maria na nás nezapomněla, tak jako nikdy na nikoho nezapomíná.

V dubnu 2002 jsem byla na setkání maminek v Blansku a tam poprosila Pannu Marii ještě jedenkrát. Jestli to má být, že děťátko přijmu, i když mi už bude 35 let. (Poprosila jsem i za kamarádku, které se také nedařilo – v prosinci se jí narodilo zdravé děvčátko.)

V červnu jsem jela na Svárov (25.6.) – nejedná se o poutní místo, ale o místo zasvěcené Panně Marii, a tam jsem se jí svěřila, jak by bylo krásné, kdybychom příště – v červenci – přijely dvě. A Maria mě vyslyšela. Věděly jsme to jen my dvě. Těhotenství proběhlo bez komplikací, cítila jsem se skvěle. Eliška Marie se narodila 26.3.2003 a shodou okolností jsme měli křtiny na velikonoční neděli.

Děkuji Ti, Matičko, za vše, co pro nás děláš, za lásku, ochranu a pomoc. Jak moc Tě máme

rádi neumím ani vypsat. S Tebou a Boží pomocí jde všechno lépe. Prosím Tě za celou naši rodinu, chraň ji od zlého a veď ji a používej, protože jsme Tvé děti a Tvé vlastnictví, abychom mohli dál svědčit o Tvé a Boží lásce. Ještě jednou děkuji.

Jana Bednářová

Naše milá nebeská Maminko, chci splnit svůj slib a z celého srdce poděkovat za všechny dary a milost, které dostáváme skrze Tebe od tvého Syna. Zvláště děkuji za úspěšné složení dvou těžkých zkoušek na vysoké škole a prosím, abys i nadále vyprošovala mé dceři hojnost darů Ducha Svátého pro správné životní rozhodování a úspěšné ukončení vysoké školy. Pro naši, synovu i dceřinu rodinu vyprošuji, prosím, na Tvém Synu hojnost Božího požehnání a milosti.

vděčná rytířka Neposkvrněně z Vysočiny

Ráda bych poděkovala Panně Marii za všechny milosti, kterých se mi od Ní v životě dostává. Hlavně chci poděkovat za milost uzavření svátosti manželství s manželem Pavlem dne 19.11.2005. Panno Maria, díky!

Prosím o další ochranu nejen pro mě a mého milovaného manžela, ale i pro bratry minority, sestry voršílky a všechny cítěle Panny Marie!

S úctou a láskou rytíři

Pavel a Eva Mědvědovi z Nové Paky

Plním svůj slib a chci poděkovat Panně Marii za pomoc v těžké chvíli. Ležela jsem v nemocnici po třetím císařském řezu. Operace dobře dopadla, narodil se zdravý (pětikilový) syn, ale přišly pooperační komplikace – střeva nefungovala, hrozilo jejich zauzlení. Dva dny jsem dostávala kapačky, ale ty nezabíraly. Prosila jsem tedy Pannu Marii Neposkvrněnou o pomoc a slíbila veřejně poděkování. Přes noc se pak situace natolik zlepšila, že jsem byla propuštěna i s miminkem domů.

Děkuji Ti, Panno Maria, z celého srdce za tuto pomoc. Děkuji také za mé tři krásné syny a věřícího manžela. Svěřujeme se i nadále pod Tvou ochranu. Prosím Tě také o přímiluvu za svého otce a bratra, kteří jsou v těžké životní situaci.

rytířka Andrea, Uh. Brod

Ráda bych poděkovala Panně Marii za Boží pomoc a požehnání naší rodině v uplynulém roce, ať už se to týkalo mé operace, operace mého tatínka, prázdninové cesty našeho staršího syna, ochrany mladšího syna

a jeho kamaráda při dopravní nehodě a v závěru roku prodloužení pracovní smlouvy mého manžela.

Do Boží ochrany svěřuji všechny své blízké.

Eva Kameníková

Chtěli bychom touto cestou poděkovat Panně Marii, sv. Josefu a sv. Norbertovi za mocnou přímluvu u Boha za naši v té době nenarozenou dceru, u které lékaři předpokládali těžké poškození zdraví. Byli jsme úplně bezradní a zoufalí. Naštěstí naděje umírá poslední a víra v Boha nám dávala sílu. Dostali jsme kontakt od pana faráře na klášter premonstrátek v Doksanech, kde se sestry modlí za vyslyšení prosb. Obrátili jsme se na ně s prosbou o modlitbu a sami jsme se denně modlili svatý růženec. Nakonec naše společné modlitby byly vyslyšeny a nám se narodila zdravá a krásná holčička Anežka. Dnes se společně těšíme na krásné chvíle, které nás společně čekají.

rodina Miličková ze Slavičína

Chtěla bych touto cestou poděkovat Panně Marii za její přímluvy. Měla jsem velkou starost o syna, který zůstával svobodný a s kamarády se občas opíjel. Trvalo to dlouho a pak se konečně seznámil s hodnou ženou. Jsou šťastní, rozumí si spolu a se mnou taky. Písmo sv. nám říká: prostě a dostanete. A já dlouho prosila skrze Marii a opravdu jsem dostala dar, o kterém jsem dlouhá léta snila. Syn je viditelně šťastný a už se rok nedotkl alkoholu.

Díky Pane, že jsi vyslyšel mé modlitby a prosby skrze naši Matku Marii. Opravdu Jí nic neodmítneš. Díky Tobě, Maria.

vděčná čtenářka Františka

Děkuji Bohu v Nejsvětější Trojici, že po velkých utrpeních duševní nemoci mě přijal za své milované dítě, za dar víry, naděje a lásky, když jsem byla pokřtěna i biřmována o Velikonocích v r.1991. A tak mě už 15 let vede svou milostí a živí svátostmi. Že mi dal i dobrého přítele, který je mi bratrem i tátou zároveň. Dobrou přítelkyni, že jsme si v Pánu blízké, i když žije v Itálii a jen si dopisujeme. Děkuji za mou milovanou maminku, která byla v posledním boji tolik statečná a vyzářovala z ní obětavá láska až do konce. Také za mou sestru, ze kterou se máme rády. Děkuji za kněze a zvláště za duchovního otce, skrze kterého mě Pán vedl ve svátostech smíření, a za p. děkana, který mě křtil.

Děkuji Bohu za všechna jeho dobrodíní, za naši Maminku, kterou nám dal. Že Ona se za nás přimlouvá a pomáhá nám. Maria, díky za Tvůj růženec a všechny milosti, které nám zprostředkováváš.

Jitka L., rytířka Neposkvrněně

Plním svůj slib a veřejně děkuji Pánu Ježíši, Panně Marii, sv. Judovi Tadeáší, sv. Antonínu i všem svatým za vyslyšení prosby.

Před rokem a půl jsem měla dýchací potíže, prošla jsem různými vyšetřeními a na CT zjistili v pravé plíci nádor s poznámkou, že metastázy nevyklučují. Byla jsem z toho dosti špatná, měla jsem se rozhodnout a podstoupit veškerá vyšetření a testy. Nastoupila jsem do nemocnice, sebou si vzala růženec i modlitby k sv. Tadeáší, sv. Antonínu a samozřejmě jsem se denně modlila růženec s myšlenkou, že když vše dobře dopadne, veřejně poděkuji.

Vyšetření dopadlo tak, že nález tam je, ale metastázy nikoliv. Chodím na pravidelné prohlídky, zatím je vše v dobrém stavu.

Tímto ještě jednou děkuji naší nebeské mamince, sv. Josefu, sv. Tadeáší, sv. Antonínu a všem mocným přímluvcům i všem lidem, kteří se za mě modlili. Také prosím o modlitbu za víru pro celou rodinu. Ó Panno Maria, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme.

čtenářka L. Schustková

Chtěla bych poděkovat touto cestou Pánu Ježíši, Panně Marii a svatému Josefu, za všechny milosti, kterými mě obdarovali. Zvláště děkuji za zdárný průběh operace, kterou jsem prodělala v prosinci minulého roku. Také děkuji všem, kteří se za mě v této těžké době modlili. Prosím o dar zdraví pro celou rodinu a o dar mateřství.

Vděčná čtenářka Ilona

Chtěla bych splnit svůj slib a veřejně poděkovat Panně Marii za pomoc. Po mateřské dovolené jsme nastoupila do práce. Po půl roce se ohlásila kontrola a to, zda dopadne jakž takž dobře záleželo na mně. Prosila jsem vroucně Pannu Marii o pomoc a ona vyslyšela. Chci zároveň poděkovat za pomoc v získání práce a za všechny milosti, kterých se nám dostává.

Děkuji za všechno a prosím o další ochranu a pomoc pro celou naši rodinu.

čtenářka Regina ze S. Moravy

Dodatečně plním svůj slib a veřejně takto mnohokrát děkuji Panně Marii a Pánu Ježíši za vyslyšení svých proseb. U druhého těhotenství hrozil předčasný porod, a tak jsem musela ležet 6 neděl v nemocnici. Doma jsem už měla jednoho chlapečka, kterému nebyl ještě ani rok a půl, tak jsem vše psychicky těžce nesla. Útěchou mi bylo ale vědomí, že Panna Maria nikoho nenechá bez pomoci. Tak i u mne vše dobře dopadlo. Druhý chlapeček se nám narodil pouze týden před termínem, a to úplně zdravý, přes všechny tlumící léky, které jsem musela brát.

Poděkovat chci také všem svatým za jejich přímluvu a příbuzným za jejich obětavé modlitby.

Mockrát také děkuji za všechny milosti a požehnání, kterými jsme neustále obdarováni a prosím za dar obrácení a pevnou víru pro všechny členy rodiny, abychom žili k větší slávě a radosti našeho nebeského Otce.

vděční manželé Waclawkovi

Svou vděčnost vyjadřují také: Zdeňka Pravečková, Františka Svobodová, Božena, Jiřina z Moravy, Jan Vogeltanz, Marie z Polešovic.

O modlitbu prosí: Ludmila Šebková, Marie Polachová, Růžena Záhrobská, Hana od Havl. Brodu, Jiřina Výtisková, Marie Koukalová.

100 let sestry Ctimily

V neděli 5. března prožívaly sestry z kongregace Milosrdných sester III. řádu sv. Františka v Opavě velikou radost. Jejich spolusestra Ctimila Kopečná oslavila své sté narozeniny.

Narodila se ve Velíkově u Zlína. Po ukončení školní docházky nastoupila jako pomocnice na oddělení u sester františkánek v nemocnici v Rýmařově, ale její nevlastní sestra, řeholním jménem Quirina, která působila u františkánek, si ji vyžádala pro pomoc sestrám v nemocnici v Opavě. Byla velmi spolehlivá a práce na oddělení ji těšila. Sestra Quirina na ni naléhala, aby se stala řeholní sestrou, ale ona odešla do Zlína, kde sloužila u matky Tomáše Bati. Za kandidátku se přihlásila až ve svých 26 letech.

Noviciát prožila v mateřinci v Opavě na Kylešovské a po jeho ukončení a složení prvních slibů byla poslána do nemocnice v Pardubicích, kde na infekčním oddělení sloužila nemocným plných 25 let. Zajímavé je, že ačkoliv byla tak dlouho na tomto oddělení, nikdy se nenakazila žádnou infekční nemocí.

Po propuštění sester z nemocnice přišla do domova důchodců v Nové Pace, kde do svých 71 roků sloužila starým a nemocným.

V roce 1977 se přestěhovala do charitního domova sester v Opavě na Kylešovské ulici, kde se opět zapojila do práce. Pomáhala dávat do pořádku pozůstalosti po zemřelých sestrách. I po devadesátce se stále hlásila o nějakou práci, stále pomáhala, kde mohla. Až po překlenutí 95 let pocitovala, že už jí to tak nejde. Vloni na podzim se její zdravotní stav zhoršil, proto byla přemístěna na nemocničku sester. Nemocem se však nepoddala, ale dělala všechno, aby opět mohla chodit a být soběstačná. Zatím se jí to docela daří. Neztrácí humor ani optimismus a se zvědavostí očekává své druhé století.

Prejeme sestře Ctimile hojnost Božího požehnání, stálou ochranu Panny Marie a jednou věčnou odměnu v nebeském království za všechny oběti, které ve svém životě při jeho budování na této zemi přinesla.

bratři minorité

Sestra generální představená spolu se sestrou Ctimilou

ZPRÁVY

Násilí není ve shodě s náboženskými zásadami.

O respektu k náboženským symbolům hovořil papež při setkání s novým velvyslancem Maroka u Svätého stolce. 56-ti letý marocký diplomat Ali Achour předal pak 20. února ve Vatikánu své pověřovací listiny.

Benedikt XVI. vyjádřil přesvědčení katolické církve, že úcta k náboženstvím a jejich symbolům slouží k míru a porozumění mezi lidmi a národy. Věřící se nesmějí stávat předmětem provokací, které zraňují jejich náboženské citění. Na druhé straně ovšem není možné ospravedlňovat násilné akty jako odpověď na znevažování symbolů. Násilí totiž není ve shodě s náboženskými zásadami. Politování si zaslouží akty, které záměrně zneužívají případy urážení náboženského citění k podněcování násilí. Papež se dotkl také problému stále vyšší emigrace ve středomořské oblasti a zdůraznil, že je nutné zachovávat práva a důstojnost emigrantů – neméně než mezinárodní solidaritu pro rozvoj zemí, z kterých přicházejí.

RaVat 20.2.2006

Další útok na kněze v Turecku. Na jihu Turecka došlo k dalšímu pokusu o vraždu katolického kněze. V sobotu večer ve městě Mersin napadl útočník ozbrojený osmdesáticentimetrovým nožem o. Hanriho Leyeleka z řádu kapucínů. Řeholníkovi se podařilo ubránit. Mladý Turek se dostal na faru s tím, že chce mluvit s knězem. Po setkání ho nejprve zahrnul urážkami a pak vytasil nůž. Apšotolský vikář v Anatolii, biskup Luigi Padovese, informoval, že za poslední dva měsíce jde už o několikátý pokus o vraždu katolické kněze v Mersinu. Znepokojení nad eskalací násilí v Turecku vyjádřila také mezinárodní nadace „Kirche in Not“, podporující tamní místní církve řadu let. Generální sekretář organizace, Norbert Neuhaus, uvedl, že turečtí katolíci žijí ve strachu. Vyzval tureckou vládu, aby zajistila bezpečnost obyvatelům vyznávajícím Krista.

RaVat 13.3.2006

Kampaň proti trestu smrti v Jižní Koreji pokračuje. Jihokorejská biskupská konference pokračuje v podpisové akci za zrušení trestu smrti v této zemi. V příslušném dokumentu jihokorejské biskupové píší, že zrušení trestu smrti bude prvním krokem k vytvoření světa, v němž mohou žít všichni společně v míru. „Lidské bytosti nemají právo zbavovat života jiné, neboť život je darem Božím.“ Podpisová akce za zrušení absolutního trestu začala loňského prosince a na podpisových listinách se dosud nashromáždilo 110 tisíc podpisů. Své podpisy připojili rovněž všichni jihokorejské biskupové, včetně arcibiskupa Soulu Nicholase Cheong Jinsuka, kterému papež 24. března předá kardinálské biret. Podle statistik jihokorejského ministerstva spravedlnosti

bylo v zemi vykonáno od roku 1945 již 1600 rozsudků smrti. Jihokorejské zákony připouštějí uložení absolutního trestu za více než 100 trestných činů, mezi jiným i za některé aktivity proti státu nebo za špionáž.

RaVat 13.3.2006

Benedikt XVI. potvrdil úmysl pokračovat ve spolupráci se Světovou radou církví. Papežovo poselství přečetl na zahájení IX. valného shromáždění Světové rady církví v brazilském Porto Alegre kardinál Walter Kasper, předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů. „S vědomím naší víry spojené křtem ve jménu Trojjediného Boha hledáme cesty ke stále účinnější práci na našem společném úkolu svědčit o Boží lásce. Po čtyřiceti letech plodné spolupráce chceme pokračovat na této slibné a nadějně pouti a stále více usilovat o to, aby přišel den, kdy budou křesťané spojeni v hlásání evangelijního poselství spásy všem lidem,“ říká papež. Benedikt XVI. připomíná, že dosažení plné jednoty církve překračuje síly člověka. Povzbuzuje proto ke společné modlitbě za jednotu. V návaznosti na motto probíhajícího Valného shromáždění Světové rady církví, které zní: „Bože, proměň svět svou milostí“ Svatý otec vyzývá k modlitbě, aby Bůh požehnal našemu ekumenickému dialogu.

TS ČBK 16.2.2006

Evropa pro Krista. Na autech, taškách nebo oblečení se začaly objevovat nálepky s trochu pozměněnou vlnou Evropské unie. Žluté hvězdy na modrém pozadí nejsou ve tvaru kruhu ale ryby – symbolu křesťanství. Pod symbolem je nápis „Evropa pro Krista“. Iniciátory akce, kterou podporuje charitativní organizace *Kirche in Not* - Církev v nouzi, je mladý manželský pár z Vídně, Martin Kugler a Gudrun Kugler-Lang. Cílem iniciativy je připomenout Evropě její těsné spojení s evangeliem.

Niedziela 11/2006

Chťel SSSR zabít papeže? Za atentátem na Jana Pavla II. stál Sovětský svaz. K takovému závěru došla zvláštní komise italského parlamentu, která zkoumala špionážní činnost moskevského bloku na území Itálie. Úkol zavraždění papeže Kreml svěřil vojenské rozvědce GRU (Glavnoje Razvedyvatelnoje Upravlenje). Na základě získaných dokumentů a výpovědí svědků komise zjistila, že provedení vraždy bylo určeno Bulharům a východoněmecká STASI měla na starosti „dezinformaci a otrávení médií“, což se jí povedlo s výborným výsledkem. Ruská zahraniční rozvědka (SVR) uznala tvrzení o spojení sovětské rozvědky s atentátem na Jana Pavla II. za „absurdní“.

GN11/2006

OBSAH

Křížová cesta.....	1
Ze života svatého Františka z Assisi.....	2
Petr našich dnů - Pán dějin stojí po boku těch posledních.....	5
Zvěstování Páně.....	6
Požehnaný, kdo přichází ve jménu Páně.....	8
Výroky papeže Benedikta XVI. během prvních dnů jeho pontifikátu.....	9
Zmrtvýchvstání - triumf lásky.....	10
Šel jsem ve velkém lijáku.....	11
Má svoboda slova své hranice.....	12
Bude za nás myslet Velký bratr?.....	14
Co říká katechismus katolické církve na téma „homosexualita“.....	14
Demokratické rozhodnutí není vždy zárukou správnosti.....	15
Trocha kontrastu.....	15
Trochu apologie (11): Církev.....nepřítelkyní umění?.....	16
Messori navrhuje založit „Katolickou anti-difamační ligu“.....	17
Když mladí evangelizují mladé.....	18
Na počátku byl chaos.....	21
Desatero ukázněnosti.....	22
Zamyšlení nad autoritou.....	23
Poslední úder.....	24
Hostina na oslavu.....	26
Myslet na druhého.....	27
Poděkování.....	28
100 let sestry Ctimily.....	30
Zpráva.....	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 2/2006, ročník XV.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1 výtisk (+poštovné). **Předplatné** na rok 2006: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,
e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, kterým je Vaše IČP (jedná se o předplatitelské číslo vytištěné při zaslání Immaculaty v levém horním rohu adresního štítku, podle kterého poznáme, kdo nám dar poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu pošlete na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli své předplatitelské číslo IČP nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejich neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Zmrtvýchvstání, neznámý autor z poč. 15. stol.
Museum Mayer van den Bergh, Antverpy

Jiřenka rdí se růžemi,
nebesa zvučí písněmi,
zní světem jásoť vítězný,
úpí jen žalář pekelný.

Vždyť statečný a mocný král,
jenž síly smrti pošlapal
a brány pekla vyvrátil,
nám hříšným viny odpustil.

Ac zavalen byl balvanem
a silnou stráží obklopen,
hle, **Vítěz** vyšlý z hrobu,
jde v triumfálním průvodu.

Je konec všemu úpění,
bezmocný nářek peklem zní:
Náš Pán už z mrtvých slavně vstal,
jak zářný anděl zvěštoval.

Bud' věčně, **Kriste**, věrným svým
plesáním velikonočním.
Nás, milostí tvou vzkříšené,
vem k oslavě své vítězné.

Ježíši, každý tvor tě chval,
neboť jsi slavně z mrtvých vstal,
i **Otce Ducha** milostí
ať věčně všechno tvorstvo ctí. **Amen**.

hymnus z velikonoční liturgie hodin

Požehnané Velikonoce přeje redakce

U plané růže Matka čeká
a Syn se blíží z nedaleka,
jejího těla svatý plod.
Je zkrúšen, ponížen až běda,
dav k němu přistoupit jí nedá,
rozvlněn jako kalný proud.

Růžičko, růže porozvitá,
Maria Panno, strastmi bitá,
to šesté utrpení snes!

Kde plátky květů opadají,
tam šípky tmavě zčervenají,
svět bude spasen ještě dnes.

Josef Suchý